

3η ΗΜΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ.

Τό Σάββατον, 13^{ην}/26^{ην} Ἰουνίου 2010, ἡ Πατριαρχική συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων, πάντοτε τῆ εὐγενεῖ τιμητικῆ συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας, ἐξεκίνησεν ἑνωρὶς πρὸς τὴν νοτιοανατολικῶς τῆς Πολωνίας εὐρισκομένην Ἱεράν Μονὴν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου Μάρθας καὶ Μαρίας εἰς τό χωρίον Γκραμπάρκα μέ τόν ἱερόν ναόν αὐτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς ταύτην ἐπεφυλάχθη εἰς τόν Μακαριώτατον θερμὴ ὑποδοχὴ ἐκ τῶν συναχθέντων πιστῶν τῆς κώμης καὶ τῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς. Ὁ χῶρος τῆς Μονῆς ἦτο εὐτρεπισμένος καὶ καλλωπισμένος, μαρτυρῶν ἐργασίαν καὶ ἐπιμέλειαν. Εἰς τόν ὑπαίθριον χῶρον αὐτῆς ἦτο θαυμαστόν καὶ συγκινητικόν τό θέαμα χιλιάδων μικρῶν καὶ μεγάλων ξυλίνων σταυρῶν, πεπηγμένων εἰς τό ἔδαφος καὶ ἀποτελούντων, ὡς ἐξηγήθη ἡμῖν, τάμα θεραπευθέντων διὰ προσευχῆς ἐν τῇ Μονῇ ἐκ νόσου χολέρας κατὰ τόν β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἢ ἀφιέρωσιν προσευχῆς δι' ὑγιείαν ἢ δι' ἀνάπαυσιν ψυχῶν κεκοιμημένων.

Ἡ καθηγουμένη μοναχὴ Ἑρμιόνη προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον, λέγουσα ὅτι ἡ Μονὴ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου ὑποδέχεται Αὐτόν μετὰ μεγάλης χαρᾶς ὡς ἄγγελον προερχόμενον ἀπὸ τὴν Γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβη τό μυστήριον τῆς σωτηρίας μας καὶ ὅτι πρόδρομος Αὐτοῦ εἰς τὴν Πολωνίαν ἦλθε διὰ πρώτην φοράν, τό τελευταῖον Πάσχα, τό Ἅγιον Φῶς. «*Ἡ Μονὴ μας*», εἶπεν, «*μέ τόν ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως, εἶναι ἕν μικρόν θαβῶρ καὶ ἀνέμενεν Ἰμαῖς νά μᾶς μεταφέρετε ἀπὸ τό ἀληθινόν θαβῶρ τό Φῶς τό ἄκτιστον τοῦ Χριστοῦ. Ἐκζητοῦμεν, Μακαριώτατε, τὰς προσευχὰς Σας*».

Ἀνταπαντῶν ὁ Μακαριώτατος, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν Αὐτοῦ, διότι ἠξίωσεν ὁ θεὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων νά εὐρίσκειται εἰς ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας καὶ σήμερον εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως ταύτην καὶ νά μεταφέρῃ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῆς τοῦ φωτός τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ὀφθέντος σεσαρκωμένου καὶ ἐνανθρωπήσαντος εἰς τὴν Βηθλεέμ κατὰ τὴν Γέννησιν, συναναστραφέντος τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὴν Γῆν τὴν Ἁγίαν, μεταμορφωθέντος ἐπὶ τοῦ ὄρους θαβῶρ καὶ δεῖξαντος τὴν δόξαν Αὐτοῦ εἰς τούς Ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς καὶ Ἀποστόλους, σταυρωθέντος ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν ἐκ τοῦ ὀλβίου Αὐτοῦ Τάφου. «*Τό Φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, μεταμορφωθέντος καὶ ἀναστάντος μεταφέρομεν ἡμεῖς σήμερον*», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «*ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία, ἡ μικρὴ καὶ ταπεινὴ εἰς ἀριθμούς, μεγάλη ὅμως εἰς ἀποστολήν, καθ' ὅτι αὕτη ἐδέχθη πρώτη ἄφεισιν ἀμαρτιῶν διὰ τῆς Ἀναστάσεως, πρὸς τὴν μικρὴν καὶ κακοπαθήσαν Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας καὶ πρὸς τὴν Μονὴν ταύτην τὴν θεωμένην τό φῶς τοῦ προσώπου τοῦ μεταμορφωθέντος Κυρίου εἰς τόν Ναόν αὐτῆς τοῦτον τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως*».

«*Τῆς δόξης μεταμορφωθέντος τοῦ Κυρίου προγευόμεθα ὅλοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, πάντες, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος καὶ γλώσσης, καθ' ὅτι ἐν Χριστῷ κατὰ τόν ἀπόστολον Παῦλον <οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος καὶ Ἕλλην, ἄρσεν καὶ θῆλυ, βάρβαρος, Σκύθης, ἐλεύθερος>, (Γαλ. 3,28)*.

«Πρός ἐνίσχυσιν καί βοήθειαν εἰς τό ἡγουμενικόν αὐτῆς ἔργον ἐπιδίδομεν εἰς τήν Γερόντισσαν Ἑρμιόνην φιλντισένιον ἐπιστήθιον σταυρόν καί φιλντισένιον ἀστέρα τῆς Βηθλεέμ, ἵνα φωτίζῃ τήν μοναστικήν αὐτῆς Ἀδελφότητα».

Ἡ καθηγουμένη Ἑρμιόνη παρέθεσε πλουσίαν νηστήσιμον τράπεζαν εἰς τόν Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ ὡς καί εἰς τόν Μακαριώτατον Βαρσοβίας καί εἰς τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ εἰς τήν τράπεζαν τῆς Μονῆς, προσφάτως, στολισθεῖσαν εἰς ὠραιότητα ἀΐθουσαν. Διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, μικρά ταλαντοῦχος κορασίς, ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ Γκραμπάρκα καταγομένη, ἠΰφρανε τούς Πατέρας καί τούς ἄλλους συνδαιτυμόνας μέ μουσικά κομμάτια, τά ὁποῖα ἔπαιξεν εἰς τό ὑπάρχον εἰς τήν τράπεζαν πιάνο.

Ἡ Μονή ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τό ἐνοριακόν κέντρον τῆς πλησιοχώρου κώμης Γκραμπάρκα, ἀλλά καί προσκυνηματικόν κέντρον χιλιάδων Ὀρθοδόξων πιστῶν προσερχομένων συχνάκις, κυρίως ὅμως κατά τήν ἑορτήν τῆς Μονῆς, τήν 6^{ην} Αὐγούστου.

Ἡ καθηγουμένη καί αἱ μοναχαί ἐσυνώδευσαν τήν Πατριαρχικήν συνοδείαν εἰς τήν ἀγιογραφουμένην εἰσέτι παραπλεύρως νέαν τράπεζαν καί εἰς τό ἀγίασμα τῆς Μονῆς.

Μετά τοῦτο, ὁ ἐπόμενος τόπος ἐπισκέψεως τῆς Πατριαρχικῆς Συνοδείας ἦτο ἡ ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Sarpaśl, ἡ ἀνάγουσα τήν ἀρχήν αὐτῆς εἰς τόν 15^{ον} αἰῶνα, ὑποστᾶσα πολλάς καταστροφάς διά μέσου τῶν αἰώνων τελείως δέ διά βομβαρδισμοῦ κατεδαφισθεῖσα τό 1945. Ἐπί τῶν ἐρειπίων τοῦ παλαιοῦ ναοῦ συνεχίζεται καί σήμερον ἡ ἀνέγερσις νέου πρωτοτύπου ναοῦ, ἔχοντος στοιχεῖα ἀρχιτεκτονικῆς φρουρίου καί πύργου. Ἡ ἀνέγερσις αὐτή εἶχε ἀρχίσει δι' ἐνεργειῶν τοῦ νῦν Προκαθημένου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον ἐνώπιον τῶν συναχθέντων πιστῶν ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς καί βοηθός ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Białystok Θεοφιλέστατος Γρηγόριος, λέγων ὅτι μοναχοί καί λαός ὑποδέχονται σήμερον Αὐτόν ὡς ἄγγελον ἐρχόμενον ἐξ Ἱεροσολύμων, ἵνα εὐλογῆσῃ τόν ναόν τοῦτον, ὁ ὁποῖος συχνάκις κατεστράφη, ἀλλά τελικῶς ἀνεκαινίσθη, διότι ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ δέν εἶναι μέ τήν ἐξουσίαν, ἀλλά μέ τήν ἀλήθειαν. Σήμερον ἀνήκει εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν καί ἀνακαινίζεται, δέν τοῦ λείπουν ὅμως τά προβλήματα. «Διά τοῦτο ζητοῦμεν τάς προσευχάς Σας ἐπί τοῦ Παναγίου Τάφου, Μακαριώτατε!». Τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Γρηγόριον προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἐξῆς:

«Ὅπως ὁ ἄγγελος εὐαγγελισθεῖς τό <Χαῖρε Κεχαριτωμένη> εἰς τήν Παρθένον εἰς Ναζαρέτ, οὕτω καί ἡμεῖς ἐξ Ἱεροσολύμων προερχόμενοι, φέρομεν εἰς ὑμᾶς τόν χαρμόσυνον τοῦτον χαιρετισμόν, τόν ὁποῖον μετά χαρᾶς ἤκουσεν ἡ Παρθένος, ἡ σαρκώσασα τόν Κύριον καί ἰδοῦσα ὅμως τοῦτον ὡς Υἱόν αὐτῆς ἐπί τοῦ σταυροῦ. Τοῦτο σημαίνει καί δι' ἡμᾶς ὅτι ἡ χαρά διά τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ εἶναι συνυφασμένη μέ τήν λύπην τοῦ μαρτυρίου, τοῦ Σταυροῦ, εἶναι χαρμολύπη. Τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι μαρτυρία καί μαρτύριον: Ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ὁμολογῇ τό Εὐαγγέλιον, ὑφισταμένη τό μαρτύριον. Τοῦτο τό κοινόν βλέπομεν κατά τάς ἡμέρας ταύτας μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας. Νά ὑφίστανται τάς διώξεις, νά κλυδωνίζωνται καί νά μὴν καταποντίζωνται, ἀλλ' ὡς ὁ Κύριος αὐτῶν ἠγέρθη ἐκ τοῦ Τάφου, οὕτω καί αὐταί νά ἐγείρωνται ὡς τραυματαί ἐκ τοῦ Τάφου τῶν καταδιώξεων καί νά

συνεχίζουν τήν μαρτυρίαν αὐτῶν. Ἡμεῖς ὡς Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων γινόμεθα συγκοινωνοί τοῦ μαρτυρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καί μεταφέρομεν εἰς αὐτήν τό μήνυμα τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλπίδος, τῆς δυνάμεως καί τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ἐκ Ναζαρέτ καί ἐξ Ἱεροσολύμων καί προσευχόμεθα, ἵνα φέρητε καρτερικῶς τόν σταυρόν ὑμῶν, ταῖς πρεσβείαις καί τῇ βοηθείᾳ τῆς Θεοτόκου».

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γρηγόριος ἐπέδωκεν εἰς τόν Μακαριώτατον ἁγιογραφημένην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Ὁδηγητρίας, ὁ δέ Μακαριώτατος προσέφερεν αὐτῷ φιλντισένιον ἐγκόλπιον καί σταυρόν εὐλογίας.

Παραπλεύρως τοῦ ἀνεγειρομένου τούτου ἱεροῦ ναοῦ ἔχει ἀνεγερθῆ ἱερός Ναός τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τόν ὁποῖον ἐπεσκέφθη ἡ Πατριαρχική Συνοδεία καθώς καί τήν κάτωθι τοῦ ἀνεγειρομένου ναοῦ κρύπτην, εἰς τήν ὁποίαν εἶναι ἐνταφιασμένος ὁ προσφάτως εἰς τό πολύνεκρον ἀεροπορικόν δυστύχημα τῆς Πολωνίας εὐρών τραγικόν θάνατον, βοηθός Ἐπίσκοπος Μύρων.

Ἀπό τό Sarpaśl ἀνεχώρησεν ἡ Πατριαρχική συνοδεία διά τήν πόλιν Białystok. Εἰς τήν πόλιν αὐτήν ἡ συνοδεία ἐπεσκέφθη δύο νέους ναούς, ἀνεγερθέντας τῇ ἐμπνεύσει, φροντίδι καί ἐπιμελείᾳ τοῦ νῦν Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας ἤδη πρό τῆς ἐκλογῆς Αὐτοῦ. Ὁ εἷς τούτων εἶναι ναός τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, θεμελιωθεῖς ὑπό τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Δημητρίου καί ἐγκαινισθεῖς ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Ὅντως ὁ Ναός οὗτος εἶναι ἄξιος ἀπείρου θαυμασμοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀρχιτεκτονικήν αὐτοῦ καί τήν ἁγιογραφίαν μέ τάσεις ἀπομιμήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ ἄλλος ναός ἦτο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄντως καί οὗτος μεγαλοπρεπῆς καί ἀξιοθαύμαστος διά τήν ἀρχιτεκτονικήν, τό εἰκονοστάσιον, τήν ἁγιογραφίαν μέ μίαν τάσιν Ρωσικῆς τεχνοτροπίας μή ἀπομακρυνομένης τῆς Βυζαντινῆς. Ἐπί τούτου, θά ἔλεγέ τις, ὅτι ἡ Πολωνική Ἐκκλησία κατορθώνει νά συνδυάζη μέ ἰσορροπίαν τήν Ρωσικήν Παράδοσιν μέ τήν βυζαντινήν εἰς τήν ἀρχιτεκτονικήν καί τήν διακόσμησιν τῶν ναῶν, εἰς τήν μουσικήν κ.ἄ.

Ὁ Ναός οὗτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει ὑψηλότατον καί ὠραιότατον κωδωνοστάσιον, τόν ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ταυτοχρόνως καί ὡς ραδιοφωνικός σταθμός τῆς ἐνορίας αὐτῆς εἰς Białystok.

Εἰς τήν ἔνθερον ἱερατικήν καί λαϊκήν ὑποδοχήν εἰς τόν Ναόν τοῦτον, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων εὐλογῶν τόν λαόν καί συντόμως προσφωνῶν, ὑπεγράμμισεν τό γεγονός ὅτι ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶναι Ναός τῆς σεσαρκωμένης Σοφίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σεσαρκωμένου Λόγου, δηλῶν τήν κοινωνίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας μετά τῆς Ἁγίας Σοφίας καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ὅτι ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπομιμνήσκει εἰς ἡμᾶς τήν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τό ὑπερῶν ἐπί τούς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ καί τούς ἀποστόλους καί ἐπί τήν Θεοτόκον καί ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό συγκροτοῦν ὅλον τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, καλεῖ εἰς ἐνότητα πάντας τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

Ἐκ τοῦ Ναοῦ τούτου μετέβησαν διά τόν Ἑσπερινόν τῆς Κυριακῆς καί τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τόν ἐν Białystok ἱερόν ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Εἰς τοῦτον οἱ συγκεντρωθέντες πιστοί καί τόν Ἑσπερινόν ἐν ὀρθοστασίᾳ παρακολουθοῦντες, καθ' ὅτι εἰς τήν Πολωνίαν οἱ Ὁρθόδοξοι ναοί ὡς καί εἰς τήν Ρωσικήν δέν ἔχουν στασίδια, ἦσαν τόσοι πολλοί, ὥστε δέν θά ὑπερέβαλε κάποιος, ἐάν ἔλεγε ὅτι ἐάν ἔριχνεμίαν καρφίτσαν, αὐτή δέν θά

ἔφθανεν εἰς τό δάπεδον, λόγω τοῦ συνωστισμοῦ σώματος μέ σῶμα. Παρά ταῦτα οὐδεμία κίνησις ἐγένετο καί οὐδεῖς ψίθυρος ἠκούετο.

Τόν Μακαριώτατον προσεφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Białystok Ἰάκωβος, προσφέρων Αὐτῷ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου νεο-παιδομάρτυρος Γαβριήλ, μαρτυρήσαντος τό 1760 ὑπό φανατικῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων προσεφώνησε τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον, λέγων: «Αἱ πρεσβεῖαι τοῦ Ἁγίου νεοπαιδομάρτυρος Γαβριήλ ὠδήγησαν τά βήματα ἡμῶν ἐνταῦθα, διά νά δηλώσωμεν τήν κοινωνίαν ἡμῶν ἐν Χριστῷ. Ἐρχόμεθα ἀπό Ἱερουσαλήμ, τήν ὁποῖαν ἐπότισε τό αἷμα τῶν προφητῶν καί τοῦ Χριστοῦ. Ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ ἔφερε τήν συνδιαλλαγὴν ἀνθρώπων πρός τόν θεόν καί ἀνθρώπου πρός ἄνθρωπον καί ἤλλαξε τόν ροῦν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Ὁ σπόρος τῆς Ἐκκλησίας, τόν ὁποῖον ἔσπειραν εἰς τήν γῆν ταύτην οἱ αὐτάδελφοι ἱεραπόστολοι Κύριλλος καί Μεθόδιος, ἐφύτρωσε καί ἐβλάστησε εἰς δένδρον πίστεως καί ἔφερε καρπούς πολλούς, ἀποστόλους, ὁμολογητάς, μάρτυρας. Εἷς τῶν μαρτύρων τούτων, ἀπόδειξις καί οὗτος τῆς ἀληθείας καί τῆς δυνάμεως τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ὁ παιδομάρτυς Γεβριήλ, τοῦ ὁποῖου τά λείψανα φυλάσσονται ὡς εὐλογία καί ὡς πηγὴ ἰάσεων εἰς τόν ἐνοριακόν ναόν τοῦτον, τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Εὐχομαι ἡ φιλανθρωπία καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ φανερωθεῖσα μέ τόν σταυρικόν θάνατον τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, νά εἶναι πάντοτε μετά τῶν μελῶν τῆς ἐνορίας ταύτης».

Ἐπί τούτοις ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν ἐγκόλπιον καί σταυρόν εὐλογίας εἰς τόν Σεβασμιώτατον, ὁ δέ Σεβασμιώτατος προσέφερεν εἰς τόν Μακαριώτατον εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γαβριήλ μέ τεμάχιον τοῦ ἁγίου λειψάνου αὐτοῦ. Ἐν τέλει, τά μέλη τῆς Πατριαρχικῆς Συνοδείας προσεκύνησαν τά λείψανα τοῦ παιδομάρτυρος Γαβριήλ. Μετά τοῦτο ἡ Πατριαρχική Συνοδεία κατηθύνθη πρός τό Δημαρχεῖον τῆς πόλεως Białystok, στεγαζόμενον εἰς παλάτιον τῆς οἰκογενείας Μπρανίσκου ἀνεκαινισμένον καί προσηρμοσμένον διά τὰς ἀνάγκας Δημαρχίας. Ἐνταῦθα ὁ Πρόεδρος (Δήμαρχος) τῆς πόλεως Białystok κ. Tadeusz Truskolaski εἶχεν ἐτοιμάσει θερμὴν ὑποδοχὴν εἰς τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν. Τό προσωπικόν τῆς Δημαρχίας, ἄγημα στρατοῦ, φιλαρμονική καί πολλοὶ προσκεκλημένοι ὑπεδέχθησαν τόν Μακαριώτατον εἰς τό προαύλιον τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτιρίου.

Διαρκοῦντος τοῦ δείπνου ὁ ἐντιμότητος κ. Πρόεδρος (Δήμαρχος) προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον (βλέπε σύνδεσμο

<https://jerusalem-patriarchate.info/2010/06/26/1591/>) ὁ δέ Μακαριώτατος, ἀντιφωνῶν, προσεφώνησε τόν κ. Πρόεδρον (Δήμαρχον) ὡς ἑξῆς:

«Μακαριώτατε Μητροπολιτα Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας

κ.κ. Σάββα,

Ἐντιμότητε κ. Πρόεδρε τῆς Πόλεως Białystok κ. Tadeusz Truskolaski,

Ἐντιμότητοι Προσκεκλημένοι,

Προερχόμενοι ἐξ Ἱεροσολύμων, ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἁγίας, τῆς πόλεως εἰς τήν ὁποῖαν ἐσταυρώθη καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ ἀρχηγός τῆς πίστεως ὄλων τῶν Χριστιανῶν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἔδρας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἔχομεν κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας, τήν τιμὴν καί τήν χαράν νά τελῶμεν τήν καθιερωμένην ἡμῶν εἰρηνικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τήν

αὐτοκέφαλον ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἔχομεν τὴν χαρὰν καὶ τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωμεν τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν χώραν τῆς Πολωνίας. Τὴν χώραν ταύτην ἡμεῖς ἰδιαιτέρως μετ' ἐκτιμήσεως ἐνθυμούμεθα πέραν τῶν ἄλλων διὰ τό ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφέρον ἁοιδίμων Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, προκατόχων Ἡμῶν καὶ κυρίως τοῦ Πατριάρχου Θεοφάνους, τοῦ ἀνασυγκροτήσαντος τὴν Ὁρθόδοξον ἱεραρχίαν τῆς Πολωνίας τό 1620, καὶ διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτῆς εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας. Μετά λύπης μετέχομεν εἰς τό πένθος τῆς χώρας αὐτῆς διὰ τόν πρόσφατον θάνατον τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ τῶν ἀνωτάτων κυβερνητικῶν ἀξιωματούχων καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Ἰδιαιτέρως χαιρόμεθα διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν σήμερον εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ προωδευμένην πόλιν τοῦ Białystok καὶ ἰδιαιτέρως συγκεκινημένοι εὐχαριστοῦμεν τόν Πρόεδρον αὐτῆς καὶ ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἀρχάς τῆς πόλεως διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξαν εἰς Ἡμᾶς προσωπικῶς καὶ τὴν τιμίαν Ἡμῶν συνοδείαν καὶ διὰ τὰς τιμάς, τὰς ὁποίας ἀπέδωσαν εἰς Ἡμᾶς.

Ἐκ τῆς χαρᾶς ταύτης διακατεχόμενοι, διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς πάντας ὅτι θὰ προσευχώμεθα εἰς τόν Ζωοδόχον τοῦ Κυρίου Τάφου, τόν ὁποῖον εὐλαβῶς διακονοῦμεν, ὑπὲρ ὑγιείας ὑμῶν, εὐσταθείας, εὐημερίας, προόδου καὶ ἀφθονίας πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ πάσης παρά Θεοῦ εὐλογίας».

Προσκεκλημένοι εἰς τό δεῖπνον ἦσαν ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Σεβασμιώτατος κ. Eduard Ozogowski καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Πολιτείας τῆς Πολωνίας κ. Ἰωσήφ Ροζάνσκη, ὁ ὑποδεχθεὶς τόν Μακαριώτατον εἰς τό ἀεροδρόμιον. Οὗτος προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὡς ἐρχόμενον ἐξ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς Ἁγίας Γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κατῆλθεν ὁ Θεὸς ἐν τῷ Χριστῷ ὡς ἄνθρωπος, τόσο ἄνθρωπος, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐνίστε νὰ δυσκολεύονται νὰ δεχθοῦν Αὐτόν. Οὗτος ἀνεφέρθη εἰς τὰς ἀνέκαθεν καλὰς σχέσεις Πολωνίας καὶ Ἑλλάδος καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Προσφωνῶν ὡσαύτως ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Βαρσοβίας κ.κ. Σάββας τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ τοὺς λοιπούς συνδαιτυμόνας, εἶπεν:

«Εἶναι συγκινητικόν τό γεγονός ὅτι Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐπισκέπτεται τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας καὶ τὴν χώραν τῆς Παλαιστίνης ἔπειτα ἀπὸ 400 χρόνια. Ἐπίσης, ὅτι ἡ ρίζα πάντων τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ πόλις τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὅτι ἐξ αὐτῆς ἡ ζύμη τῆς Ἐκκλησίας ἠύξηθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀυξάνη ἀνά τόν κόσμον. Ὅτι Ὑμεῖς, Μακαριώτατε, διὰ τῶν χειρῶν Ὑμῶν ἐγγίζετε τόν Ἅγιον Τάφον καὶ μεταδίδετε τό Ἅγιον Φῶς, τό ὁποῖον Ἡμεῖς διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος μετεφέρομεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας καὶ ἔλαβε τοῦτο καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τῆς πόλεως τῆς Βαρσοβίας. Ὅτι ὁ Πρόεδρος (Δήμαρχος) κ. Tadeusz Truskolaski, ἐπισκεφθεὶς Ὑμᾶς εἰς Ἱερουσαλήμ εἶχε προσκαλέσει Ὑμᾶς νὰ ἔλθητε εἰς Πολωνίαν καὶ μέ εἶχε παρακαλέσει νὰ τιμήσω τὴν πόλιν τοῦ Białystok κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν Ὑμῶν. Εὐχαριστῶ τόν Ρωμαιοκαθολικόν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, Μητροπολίτην Eduard Ozogowski, διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ εἰς τό δεῖπνον καὶ τὴν παρασχεθεῖσαν συνεργασίαν, καθὼς καὶ τόν Ὁρθόδοξον Μητροπολίτην τῆς πόλεως Białystok κ. Ἰωακείμ καὶ τοὺς ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ διὰ τὴν πρόθυμον ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Białystok».

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἐπιδίδων εἰς τόν Πρόεδρον (Δήμαρχον) καί τήν σύζυγον αὐτοῦ χρυσοῦν ἐπιστήθιον σταυρόν, ἠύχαρίστησε διά τήν ἔνθερμον ὑποδοχήν τόν Μητροπολίτην Βαρσοβίας, τόν Δήμαρχον τῆς πόλεως, τούς ἱερεῖς τούς τιμῶντας Αὐτόν μέ τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τό δεῖπνον, τιμῶντας οὐσιαστικῶς τήν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τήν ὁποίαν ἐγράφη ἡ ἱερά ἱστορία. «Ἡ παρουσία ὄλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τήν Ἱερουσαλήμ», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «ἀποτελεῖ ἐγγύησιν τῆς ἱερότητος αὐτῆς, ὅταν μάλιστα αὐτή τυγχάνει ἱερά πόλις καί διά τόν Ἰουδαϊσμόν καί τό Ἰσλάμ. Εὐχόμεαι ἡ συνάντησις αὐτή νά ἀποτελέσῃ ἀπαρχήν δι' ἄλλας συναντήσεις εἰς Ἱερουσαλήμ».

Διά τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς συνεπληρώθη τό πρόγραμμα τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, 13^{ης}/26^{ης} Ἰουνίου 2010, τρίτης ἡμέρας τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΠΙΑΛΥΣΤΟΚ, ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΓΕΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ.

Μπιαλύστοκ, 26^η Ἰουνίου 2010

κ. Ταντέους Τρουσκολάσκι

Πρόποσις ἐκφωνηθεῖσα κατά τό ἐπίσημον γεῦμα

παρατεθέν πρός τιμήν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος

τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης

κ.κ. Θεοφίλου Γ'.

Μέ πολλή χαρά πληρώνει ἐμέ τό γεγονός, ὅτι μπορῶ σήμερα νά ὑποδεχθῶ στήν πόλιν μας τόν σεβαστόν ἐπισκέπτην, τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης, κ.κ. Θεόφιλον Γ'. Ἡ ἀποδοχή τῆς προσκλήσεώς μας καθιστά τήν σημερινή ἡμέρα, ἡμέρα ξεχωριστή γιά ὀλόκληρη τήν χριστιανική κοινωνία τοῦ Μπιαλύστοκ.

Τό Μπιαλύστοκ, μαζί μέ τόν ξεχωριστό πολιτισμό του, θεμελιώθηκε σέ ἕνα μωσαϊκό ἀναριθμήτου ἀριθμοῦ παραδόσεων, πολιτισμῶν καί θρησκείων. Ἐνα δέ ἐξέχοντα ρόλο στή διαδικασία αὐτή ἔπαιξε ἡ Ὁρθοδοξία. Γεγονός, τό ὁποῖο εἶναι ἐξίσου οὐσιώδες, ὅτι συγχρόνως ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας παίζει στό

Μπιαλύστοκ ἕνα ἰδιαίτερα σημαντικό ρόλο. Ἀκριβῶς ἐδῶ, στήν πρωτεύουσα τῆς Ποδλαχίας, αὐτή κατέχει τήν πιό πολυάριθμη ἐκπροσώπηση τῶν πιστῶν της, ἐδῶ οἱ παραδόσεις τῆς εἶναι οἱ πιό ἰσχυρές. Ὡς ἐκ τούτου, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων θά βρεῖ μία εὐρεία ἀπήχηση στήν πόλη μας, ἐπειδή αὐτή ἀποτελεῖ ἕνα ἀληθῶς ἱστορικό γεγονός.

Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι στό συναίσθημα τοῦ κάθε Χριστιανοῦ, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ὁμολογιακή του κοινωνία, ἕνας τόπος ἰδιαίτερος – ἡ καρδιά τῆς Ἁγίας Γῆς. Ἡ πόλη αὐτή, στήν ὁποία ἀκόμα βρίσκουμε τά ἴχνη τῶν πιό σημαντικῶν προσωπικοτήτων γιά τή θρησκεία μας, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Σωτήρα ἡμῶν – Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτές εἶναι οἱ ρίζες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἀκολουθώντας ἀπό τήν ἀρχαιότητα τήν ἐξέλιξη τῆς Χριστιανοσύνης, εἶναι ὁ ἐξέχων φύλακας αὐτῶν τῶν ριζῶν. Αὐτό εἶναι ἡ γέφυρα μεταξύ τῶν ἀπαρχῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ κοινωνίας καί τῆς σημερινῆς ἡμέρας, τῆς μεγάλης οἰκογένειας τῶν Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Κλίνοντας τήν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ σεβαστοῦ ἐπισκέπτη μας, τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, κλίνω λοιπόν ταυτόχρονα τήν κεφαλὴν ἐνώπιον τῶν δυό χιλιάδων ἐτῶν τελέσεων λειτουργίας τῆς ἀγρυπνίας ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς κληρονομίας.

Πιστεύω, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης μέ ἱκανοποίηση θά γνωρίσει τή ζωή τῆς πόλεώς μας, καθώς καί μέ τά προβλήματα καί τά ἐπιτεύγματα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Μπιαλύστοκ τοῦ σήμερα, καί ὅλης τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας τοῦ Μπιαλύστοκ. Πιστεύω, ὅτι καί ἐμεῖς οἱ πολῖτες τοῦ Μπιαλύστοκ, θά ἐπωφεληθοῦμε ἀπό τήν ξεχωριστή ἐπίσκεψη αὐτή. Εἴθε ἡ συνάντηση αὐτή νά ἐπιτρέψει σέ ὅλους μας νά θυμηθοῦμε τό κοινό θεμέλιο τῆς Χριστιανοσύνης, τό ὁποῖο ἦταν καί εἶναι ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐντολή τῆς ἀγάπης.

Μακαριώτατε Πατριάρχα! Ἐγείρω τό ποτήριον ὑπέρ τῶν καρπῶν τῆς ἐπισκέψεώς Σας στό Μπιαλύστοκ, καί ὑπέρ τῆς ὑγείας καί τῆς εὐημερίας τοῦ Πατριάρχου εἰς τήν περαιτέρω διακονίαν Αὐτοῦ ἐπὶ τό θεῖον Ἔργον.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΣΑΒΒΑ ΒΑΡΣΟΒΙΑΣ ΕΠΙ Τῆ ΕΟΡΤῆ ΤΟΥ ΑΓ. ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ, ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΕΙΣ ΠΟΛΩΝΙΑΝ.

Ἱερά Μονή Ἁγ. Ὀνουφρίου, Γιαμπλέτσα, 25 Ἰουνίου 2010.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Άγαπητοί Μοναχοί καί Μοναχαί, Άδελφοί Ίερείς, Άδελφοί καί Άδελφαί!

Εύρισκόμεθα εις τόπον ιδιαίτερον διά τήν Ἐκκλησίαν ἡμῶν – εις τήν Ἱ. Μονήν τοῦ Ἁγ. Ὀνουφρίου τοῦ Μεγάλου, τήν παλαιότεραν Μονήν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας. Εἰς τήν Ἱ. Μονήν, ἡ ὁποία ἐν μέσῳ δοκιμασιῶν καί διωγμῶν, πάντοτε παρέμενεν πιστή εις τήν Ὁρθοδοξίαν καί οὔτε διά μίαν ἡμέραν δέν μετήλλαξεν τήν Ὁρθόδοξον πίστιν καί τήν κανονικήν τάξιν. Διά τόν λόγον αὐτόν εἶναι τιμωμένη καί ἡγαπημένη ὑπό τοῦ πιστοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ κατά ιδιαίτερον τρόπον.

Πará τό γεγονός, ὅτι εὐρίσκεται εις τά σύνορα τοῦ κράτους ἡμῶν, σπεύδουν ἐνταῦθα οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστεως ἀπό ὅλας τὰς γωνίας τῆς Πατρίδος ἡμῶν, καθώς καί ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Μετά ἀνοιχτῆς καρδίας, γεμάτης ἀγάπης πρὸς τήν Ὑμετέραν θειοτάτην Μακαριότητα, εις τοῦτον τόν ἱερόν τόπον, καλωσορίζομεν Ὑμᾶς καί τήν σεπτὴν Συνοδειάν Ὑμῶν, ἐξ ὀνόματος τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας – τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ Κλήρου, τῶν Μοναχῶν καί τῶν συγκεντρωμένων ἐνταῦθα πιστῶν.

Ἡ Ἱ. Μονή τοῦ Ἁγ. Ὀνουφρίου – εἶναι ἓνα μέγαλον καί πολύτιμον βιβλίον τῆς ἱστορίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τοῦτου, χαίρονται σήμερον ὅλαι αἱ γενεαί, διά τὰς ὁποίας ὁ τόπος αὐτός ἦτο κάτι τό ξεχωριστόν εις τήν ζωὴν αὐτῶν. Χαίρονται, διότι κατά τήν ἡμέραν τοῦ Προστάτου τοῦ τόπου αὐτοῦ προσεύχεται ἡ Αὐτοῦ θειοτάτη Μακαριότης ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεόφιλος Γ'. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δέν προσδοκοῦσε, ὅτι εις τοῦτον τόν ἀπομακρυσμένον τόπον, εις τούς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μπούγκ λειμῶνας, θέλει ἔλθῃ ὁ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ – τῆς Μητρὸς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Χαίρεται καί ἡ ἰδικὴ ἡμᾶς γενεά, ὅτι ἡ Ὑμετέρα θειοτάτη Μακαριότης κομίζει τήν τῶν Ἁγίων Τόπων εὐλογίαν. Ἀληθῶς: *«ἀνεξιχνίαστοί αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου»*.

Ἡ εὐλογία τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Μακαριότητος, τήν ὁποίαν κομίζετε εις ἡμᾶς, ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διά τούς Μοναχοὺς τῆς Ἱ. Μονῆς ταύτης. Τούς ἐνδυναμώνει εις τόν ἐπιλεγμένον ὑπ' αὐτῶν μοναχικόν βίον καί εις τήν πιστότητα τῆς διακονίας αὐτῶν διά τόν Θεόν καί διά τήν Ἐκκλησίαν. Ἄνευ γάρ τοῦ Μοναχισμοῦ δέν ὑπάρχει ἡ ὑγιής καί πλήρης ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σιωπηλὴ προσευχὴ ἐνός Μοναχοῦ κατέχει μίαν κοσμικὴν διάστασιν. Ὁ μοναχὸς καταπολεμαίνει τούς πειρασμούς τοῦ κόσμου τούτου ἀκριβῶς διά τῆς προσευχῆς, τῆς ὑπακοῆς καί τῆς ἐσωτερικῆς τελειώσεως. Προσφέροντας εις τόν Θεόν τό δῶρον τῆς ζωῆς αὐτοῦ – καθαγιάζει τόν πέριξ κόσμον. Ἐνα ὑπόδειγμα τούτου εἶναι ὁ Ἁγ. Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης ἢ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ. Τό ἀσκητικόν ἀπόφθεγμα λέγει, ὅτι τό φῶς τῶν Μοναχῶν ἀποτελοῦν οἱ ἄγγελοι, ἐν ᾧ διά τούς ἀπλοὺς Χριστιανούς τό φῶς εἶναι οἱ μοναχοί. Διά τόν λόγον αὐτόν ἡ παρουσία αὐτῶν εἶναι τόσο σημαντικὴ.

Μακαριώτατε!

Κατά τήν σημερινὴν ἡμέραν ἐτελέσαμεν ἀπό κοινοῦ τήν θείαν Λειτουργίαν. Κατ' αὐτὴν ἔχομεν ἐνωθῆ εἰς ἓνα Ὁρθόδοξον ὀργανισμόν, καθαγιάζοντες οὕτω τόν πέριξ ἡμῶν κόσμον. Συμμεριζόμενοι τό ἴδιον Ἁγ. Ποτήριον ἔδωσαμεν μαρτυρίαν πίστεως καί ἀγάπης. Διά τόν διηρημένον σύγχρονον κόσμον ἡ μαρτυρία αὐτὴ εἶναι ἰδιαιτέρως σημαντικὴ. Ἡ σπουδαία αὐτὴ στιγμή, ἡ θεία Λειτουργία, δέν εἶναι

μόνον μία παράδοσις, ἀλλά ἀποτελεῖ τήν ἔκφρασιν τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως. Καί ἀκριβῶς αὐτό εἶναι τό πιό σημαντικόν σημεῖον τῶν συναντήσεων ἡμῶν ὡς Προκαθημένων τῶν Ἐκκλησιῶν.

Μακαριώτατε!

Χάρις εἰς τήν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ἔρχεσθε εἰς τήν Ἰ. Μονήν ταύτην κατά τήν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Προστάτου αὐτῆς τοῦ Ἁγ. Ὀνουφρίου τοῦ Μεγάλου, ἑνός μεγάλου ἀνδρός καί ἀσκητοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Αἰγύπτου ἐβίωσεν 63 ἔτη ἐν προσευχῇ, ἐγκρατεία καί διαφόροις ἀσκήσεσιν τοῦ πνεύματος. Ἡ ζωὴ Ὑμῶν ὁμοίως εἶναι πεπληρωμένη μετὰ πολλῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας καλλιεργεῖτε ἐκ τῆς νεανικῆς Ὑμῶν ἡλικίας ὡς Μοναχός, Πρεσβύτερος καί Ἐπίσκοπος. Ὁ Θεός ἐκάλεσεν Ὑμᾶς εἰς τήν ὑψηλοτέραν διακονίαν – τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί τῆς ἁγίας γῆς τῆς Παλαιστίνης. Ὡς Μοναχός – Πατριάρχης, διδάσκετε σήμερον αὐτούς, οἱ ὁποῖοι μοχθοῦν ὡς Μοναχοί εἰς τόν τόπον αὐτόν, ἀκολουθώντας καί τόν Ἁγ. Ὀνούφριον.

Εὐχαριστοῦμεν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν διά τό δῶρον τῆς μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ προσευχῇ κοινωνίας εἰς τόν τόπον αὐτόν. Πιστεύομεν βαθέως, ὅτι οἱ πνευματικοί δεσμοί μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ἐνισχύονται τοιοῦτοτρόπως καί γίνονται ἀκόμη περισσότερο ἀποτελεσματικοί καί ἀδιάσπαστοι. Εἶθε ὁ Παντοκράτωρ Θεός, διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἁγ. Ὀνουφρίου, νά χαρίζη εἰς τήν Ὑμετέραν θειοτάτην Μακαριότητα ὑγείαν καί τήν Αὐτοῦ εὐλογίαν, καθὼς καί νά ἐνισχύη εἰς τήν καθοδήγησιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

2Α ΗΜΕΡΑ ΕΙΡΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ.

Τήν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 12^{ης} / 25^{ης} Ἰουνίου 2010, ἤρξατο ὁ ἑορτασμός τῆς μνήμης τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν ἐν Jubleczna.

Ἐλθὼν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐκ τοῦ πλησιοχώρου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ξενοδοχείου τῆς διανυκτερεύσεως Αὐτοῦ, ἐγένετο δεκτός εἰς τήν εἴσοδον αὐτῆς ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας κ.κ. Σάββα, μεθ' οὗ καί συνεισηλθεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τό ἡγουμενεῖον τῆς Μονῆς, ἄχρις οὗ ἐνδυθῶσιν οἱ Ἀρχιερεῖς.

Ἐνδυθέντες οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐξῆλθον μετὰ τῶν ἱερέων καί παρέλαβον ἀπό τό ἡγουμενεῖον τοὺς δύο Προκαθημένους καί εἰσώδευσαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν, τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐνδεδυμένου μανδύαν καί εὐλογοῦντος τόν λαόν, τοῦ δέ Μακαριωτάτου Βαρσοβίας τιμητικῶς συνοδεύοντος ὡς φιλοξενούντος.

Ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Βαρσοβίας καί οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Πολωνικῆς

Ἐκκλησίας καί παρεπιδημοῦντες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, ὑπέρ τούς δέκα, εἰσηλθόντες εἰς τό Ἱερόν Βῆμα καί ἐνεδύθησαν τήν ἀρχιερατικήν στολήν αὐτῶν. Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος παρέμεινεν ἐπί ἐξέδρας εἰς τό μέσον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καί ἐνεδύθη ὑπό τῶν διακόνων.

Τούτων λαβόντων χώραν, ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Βαρσοβίας καί οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ἐξῆλθον τοῦ ἱεροῦ Βήματος καί περιεστοίχισαν δεξιά καί ἀριστερά μετά τῶν ἱερέων τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, ὅποτε καί ἤρξατο ἡ θ. Λειτουργία διά τοῦ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...».

Ἡ θ. Λειτουργία ἐτελέσθη ὡς Πατριαρχικόν Συλλεΐτουργον κατά τήν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν μιᾷ τῇ πίστει καί ἐν συνδυασμῷ τῶν λειτουργικῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας. Λόγω γεωγραφικῆς ἐγγύτητος ἡ Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας ἔχει λειτουργικάς τινάς συνηθείας τοῦ ρωσικοῦ λειτουργικοῦ Τυπικοῦ. Τοῦτο οὐδόλως ἀποτελεῖ πρόβλημα, ἀπεναντίας εἶναι ἐνδεικτικόν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νά ἔχη τήν ἐπιτρεπτήν λειτουργικήν ποικιλίαν, μή ἀντιτιθεμένης εἰς τήν ἀπόλυτον δογματικήν αὐτῆς ὁμοφωνίαν καί ἐνότητα.

Ἡ Πατριαρχική πολύ-ἀρχιερατική καί πολύ-ἱερατική θ. Λειτουργία μέ τήν χωρῶδιαν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Βαρσοβίας ψάλλουσιν εἰς ὕψος Εὐρωπαϊκόν, διατηροῦν πολλά βυζαντινά στοιχεῖα καί μέ τόν πλήθοντα καί ἐν κατανώξει μετέχοντα εὐσεβῆ Πολωνικόν λαόν, ἔγινε καί πάλιν μία φανέρωσις τοῦ μυστηρίου τῆς οἰκονομίας τοῦ θεοῦ διά τήν σωτηρίαν μας, τοῦ μυστηρίου τοῦ φανερωθέντος εἰς ἡμᾶς διά τῆς ἐνανθρωπήσεως, τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγένετο μία ἀκόμη ἐπανάληψις, μία ἀκόμη συνέχεια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, τῆς μεταλήψεως τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ πρός ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, δύναμιν, εἰρήνην, ζωήν καί σωτηρίαν.

Εἰς τό Κοινωνικόν, διαρκούσης εἰς τό Ἱερόν Βῆμα τῆς θ. Κοινωνίας, ἱερεὺς τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον περί τοῦ τιμωμένου Ἁγίου Ὀνουφρίου. Μετά τήν θ. Κοινωνίαν τῶν πιστῶν καί τήν ἀπόλυσιν, ἠκολούθησε λιτανεῖα τρίς περίξ τοῦ ναοῦ μετά περιφορᾶς τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου καί ἀναγνώσεως Εὐαγγελικῆς περικοπῆς καί δεήσεως εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος καί ραντισμοῦ δι' ἡγιασμένου ὕδατος.

Ἄμα τῷ τέλει τῆς λιτανείας πρό τῆς θύρας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐγένετο ἡ ἀνταλλαγή τῶν προσφωνήσεων τῶν Προκαθημένων, πρῶτον τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας (βλέπε σύνδεσμο <https://jerusalem-patriarchate.info/2010/06/25/1593/>) καί δεύτερον τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Μητροπολίτα Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας

κ.κ. Σάββα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ζῶμεν σήμερον ὡς δῶρον τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ τήν ἐορτήν καί πανήγυριν ταύτην εἰς τήν ἱεράν αὐτήν Σταυροπηγιακὴν Μονήν ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἁγίου Ὀνουφρίου τοῦ μεγάλου.

Τελοῦμεν τὴν θ. Λειτουργίαν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἡ αὐτοκέφαλος ἀδελφὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας.

Ἐχομεν ἐμπειρίαν πνευματικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀπτήν, ὑλικήν, τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, τὸ ὁποῖον ἄπαξ παρέδωκεν εἰς τὸ ὑπερῶν τῆς Σιών ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς καὶ Ἀποστόλους καὶ συνεχῶς καὶ ἀεννάως παρέχει καθ' ἐκάστην εἰς τὸ σῶμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον, τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς μυστήριον ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ὡς μυστήριον δυνάμεως, ζωῆς καὶ σωτηρίας τελοῦμεν εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου τῆς Jublecza, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀσκητάς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου

Οὗτος ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος, ἔχων τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς χώρας τῆς Αἰγύπτου, ἔζησεν εἰς αὐτὴν ζωὴν ἄκρας ἀγάπης πρὸς τὸν θεόν καὶ τὸν πλησίον, ταπεινώσεως παραδειγματικῆς καὶ συγκινητικῆς, ἡσυχίας καθαρτικῆς τῶν παθῶν καὶ καλλιιεργείας τῶν ἀρετῶν διὰ τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀκτημοσύνης τοιαύτης, ὥστε ἀντὶ τῶν ἐνδυμάτων διὰ τὴν κάλυψιν τοῦ σώματος αὐτοῦ νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν μακροτάτην αὐτοῦ γενειάδα, ὡς παρουσιάζεται οὗτος ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ εἰκόνι.

Τοῦτον τὸν ἅγιον προβάλλει καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ὡς πρότυπον ὀσιότητος, πίστεως πρὸς τὸν θεόν, εὐσπλαχνίας, οἰκτιρισμῶν καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τὸν ἀδελφόν ἡμῶν, εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν βία καὶ ἀσπλαχνία ἐπικρατεῖ εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγῶν δι' ἐπικράτησιν καὶ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν κοσμικὴν.

Τὸν ἅγιον τοῦτον κατ' ἐξοχὴν τιμᾷ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων δι' ἱερᾶς Μονῆς ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, κειμένης πλησίον τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ εἰς τὸν ἱστορικόν τόπον τοῦ ἀγροῦ τοῦ αἵματος, τὸν ὁποῖον ἠγόρασαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι μέ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψεν ὁ προδότης Ἰούδας: (Ματθ. 27, 1-10). Εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν σήμερον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τελεῖται διὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν τὸν πανάγαθον θεόν ἡμῶν ἐπὶ τῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰρηνικῇ συναντήσει τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καὶ ἐπὶ τῇ λειτουργίᾳ ταύτῃ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὀσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ παραμένει στερεωμένη εἰς τὸν αἰῶνα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας καὶ ὁ Προκαθήμενος αὐτῆς, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σάββας μακροήμερῃ ἐν ὑγιείᾳ καὶ ἐνισχύωνται οἱ μονάζοντες εἰς τὸν κατὰ Χριστὸν πνευματικὸν ἀγῶνα αὐτῶν, ἵνα ἀποφέρωσι καρπούς πλουσίας ἀσκήσεως καὶ εὐποιίας πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καὶ δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι θεοῦ ἡμῶν».

Ὁ μὲν Μακαριώτατος Βαρσοβίας εἰς τὴν προσφώνησιν Αὐτοῦ, ἐπέμεινε ἰδιαιτέρως εἰς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Πολωνικοῦ λαοῦ ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου Jublecza καθ' ὅτι ἦτο ἡ μόνη Μονή, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν αἰώνων οὐδέποτε ὑπέκυψε εἰς τὰς πιέσεις τῆς Οὐνίας δι' ἀλλαγὴν δόγματος καὶ διὰ τοῦτο παραμένει σύμβολον πνεύματος ἀντιστάσεως χάριν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐξ ἄλλου εἰς τὴν προσφώνησιν Αὐτοῦ, ἐπέμεινεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ παράδειγμα τῆς ὀσιακῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου καὶ εἰς τὴν ὑπαρξιν Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ὀνουφρίου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων παρά τὴν κολυμβῆθραν τοῦ Σιλῶμ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ τοῦ αἵματος, ὁ ὁποῖος ἠγοράσθη μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψεν ὁ Ἰούδας πρὸς ταφὴν τοῖς ξένοις. (Ματθ. ΚΖ' 6-8) .

Μετά τὴν κοπιώδη ἀλλά καὶ λυτρωτικὴν ἐν ταύτῳ πνευματικὴν πανδαισίαν ταύτην, ἠκολούθησε πλουσία μοναστηριακὴ τράπεζα, φιλαδέλφως παρατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἠγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος ὄντως εἶναι ἄξιος ἐπαίνων διὰ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν διατηρεῖ τὴν Μονήν.

Εἰς τὴν τράπεζαν αὐτὴν ἦσαν προσκεκλημένοι ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ ἐκπρόσωποι τῆς πολιτείας τῆς Πολωνίας, ὁ Κοινοτάρχης καὶ ὁ Ἐπαρχὸς τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων τὰ δῶρα τῆς πόλεως αὐτῶν, ὁ δὲ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων προσέφερεν αὐτοῖς δῶρον φιλντισένιον τοῦ ἀστέρος τῆς Βηθλεέμ.

Ἐν εὐχαριστίᾳ πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν εὐφρόσυνον ἑορτὴν καὶ τῷ ἠγουμένῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς διὰ τὴν ἐγκάρδιον καὶ φιλάδελφον φιλοξενίαν, ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν τοῦ Lublin, ἔνθα ἀνέμενεν Αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἄβελ. Οὗτος εἶχεν ἐπιφύλαξει ὄντως θερμὴν ὑποδοχὴν διὰ συνάξεως κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὸν ἱστορικὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (βλέπε σύνδεσμο <https://jerusalem-patriarchate.info/2010/06/25/1589/>) .

Τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διαφαίνονται εἰς τὴν ὄντως συγκινητικὴν καὶ σημαίνουσαν προσφώνησιν αὐτοῦ.

Εἰς ταύτην τὴν προσφώνησιν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀπήντησε, λέγων:

«Μακαριώτατε Μητροπολίτα Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κ.κ. Σάββα,

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Lublin κ. Ἄβελ,

Εὐσεβές λαέ τοῦ Κυρίου,

Σᾶς μεταφέρομεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐδέχθη τὸν χαιρετισμὸν «Χαῖρε Σιών Ἁγία, Μῆτερ τῶν Ἐκκλησιῶν...», τὸν ἀναστάσιμον χαιρετισμὸν. Τὸν χαιρετισμὸν ἐκ τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἐποτίσθη μὲ τὸ αἶμα τῶν προφητῶν καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ παρουσία ἡμῶν καὶ τῆς συνοδείας ἡμῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας ἀποτελεῖ ἓνα ἱστορικὸν γεγονός, ἔργον τῆς θείας Προνοίας. Ἐχομεν ἔλθει εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, τὴν εὐλογημένην χώραν τῆς Πολωνίας, τὴν ὁποῖαν ἐπεσκέφθησαν πρὸ 400 ἐτῶν οἱ ἀοίδιμοι προκάτοχοι ἡμῶν, Παῖσιος, Δοσίθεος καὶ κυρίως Θεοφάνης, παρακινούμενοι ἐκ τῆς ἀποστολικότητος καὶ οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, στηρίζοντες τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα τοῦ ἐμπεριστάτου ἐκ τῶν διώξεων εὐσεβοῦς Ὁρθοδόξου Πολωνικοῦ λαοῦ.

Ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας στηρίζεται εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῆς, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν συμμαρτύρων τοῦ Χριστοῦ. Τὸ μήνυμα τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ δίδομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἐπόμενοι εἰς τὰ ἴχνη τοῦ προκατόχων ἡμῶν καὶ ἀνταποκρινόμενοι εἰς

εὐγενῆ πρόσκλησιν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας Μακαριωτάτου κ.κ. Σάββα. Τὴν ὁμολογίαν ταύτην δίδομεν, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὁ Ὁποῖος συνεχώρησε τοὺς σταυρωτάς Αὐτοῦ, λέγων «ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδαςί τί ποιοῦσιν» (Λουκ. 23,34).

Οὕτω καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν τοὺς καταδιώξαντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας. Χαιρόμεθα διὰ τὴν παρουσίαν εἰς τὴν Δοξολογίαν ταύτην τοῦ Ἐκπροσώπου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωσήφ Ζιτσίνοσκη, λέγοντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων μετέχει εἰς τὸν θεολογικὸν διάλογον μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς-Ἐκκλησίας, προσανατολιζομένη πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ οὐχὶ πρὸς ἐνότητα διοικήσεως, οὐχὶ ἄλλήν τινά παρά μόνον τὴν συνοδικήν τῆς πρώτης χιλιετίας τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀναγνώρισις τῶν λαθῶν ἡμῶν καὶ ἡ μετάνοια θά ὀδηγήσῃ ἡμᾶς τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ποθουμένην ἐνότητα. Ἄνευ ταύτης, ἄνευ τοῦ πατερικοῦ φρονήματος τῆς ταπεινώσεως, θά ματαιοπονῶμεν».

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἄβελ ἐπέδωκεν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος εἰς τὸν Μακαριώτατον, ἀντίγραφον εἰκόνης τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον φυλάσσεται εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν καὶ τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ Μετοχίου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Μόσχαν Ἀποχωροῦντες οἱ Γάλλοι ἀπὸ τὴν Μόσχαν τὸ 1812, καύσαντες τὴν Ἐκκλησίαν, ἔλαβον τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης μεθ' ἑαυτῶν καὶ φυλάσσουν αὐτὸ ἄχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπέδωκεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον κ. Ἄβελ φιλντισένιον σταυρόν εὐλογίας, διὰ νὰ εὐλογῇ τὸν λαόν αὐτοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ, τῇ συνοδείᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἄβελ ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία μετέβη εἰς παρακείμενον τόπον, Majdanek καλούμενον, τηρούμενον σήμερον ὡς Μουσεῖον τῶν θυμάτων τῆς Γερμανικῆς θηριωδίας κατὰ τὸν β' Παγκόσμιον Πόλεμον.

Ἐνταῦθα κατετέθη ἐν ἀρχῇ στέφανος πρὸς τιμὴν τῶν ἀδίκως καὶ ἀναιτίως θανατωθέντων εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦτο συγκεντρώσεως καὶ ἐψάλη τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη». Τὸν Διευθυντὴν τοῦ μακαβρίου Μουσειακοῦ χώρου τούτου προσεφώνησεν ἀγγλιστί ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων (βλέπε σύνδεσμο <https://en.jerusalem-patriarchate.info/2010/06/25/866/>) .

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία ἐξεναγήθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Μουσείου εἰς τοὺς χώρους τῶν βασανιστηρίων τῶν θυμάτων, τοὺς θαλάμους τῶν κρατήσεων καὶ τὰ κρεματόρια τοῦ θανάτου καὶ μετὰ λύπης καὶ ὀδύνης ψυχῆς εἶδε τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα τοῦ θανάτου, κατεσκευάσματα ἀνθρώπων διὰ τὸν θάνατον τῶν συνανθρώπων των.

Ἀναχωροῦσα ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία ἀπὸ τὸν χώρον τοῦ Μουσείου ἀναπολοῦσε τὴν ἐπιγραφήν τὴν ἐπιγεγραμμένην ἐνώπιον τοῦ μνημείου Πολωνιστί: «ἡ μοῖρα μας νὰ γίνῃ προειδοποίησις καὶ μάθημα γιὰ ὅλους ἐσᾶς».

Ἐκ τοῦ χώρου τοῦ Μουσείου ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀναχωρήσασα, παρεκάθισεν εἰς τὴν φιλάδελφον τράπεζαν, παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ φιλοξένου καὶ φιλαδέλφου Ἐπισκόπου κ. Ἄβελ.

Εἰς ταύτην παρόντος καί τοῦ Ἐκπροσώπου τῆν πολιτείας τῆς Πολωνίας, - Διευθύνσεως Θρησκευμάτων κ. Ἰωσήφ Ροζάνσκη, ὁ Μακαριώτατος ἀνέλυσε τό ἔργον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, θρησκευτικόν, κοινωνικόν, εἰρηνευτικόν, πολιτιστικόν καί πολιτικόν.

Διά τούτων συνεπληρώθη τό πλήρες καί τεταμένον, πλούσιον δέ καί ἐποικοδομητικόν πρόγραμμα τῆς δευτέρας ἡμέρας, Παρασκευῆς, 12^{ης} / 25^{ης} Ἰουνίου 2010, τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεως τῆς Α.Θ.Μ. εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_1_placeholder

ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ.

Μεταξύ τῆς 24^{ης} καί 30^{ης} Ἰουνίου λαμβάνει χώραν ἡ εἰρηνική ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ' εἰς τήν αὐτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτή διευθετήθη, κατόπιν συνεννοήσεως καί σχετικῆς ἀλληλογραφίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων καί Πολωνίας ἀπό τοῦ παρελθόντος ἔτους, 2009.

Διά τήν ἐπίσκεψιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀνεχώρησεν ἀπό τό ἀεροδρόμιον Ben – Hurion τοῦ Τέλ Ἀβίβ τήν 6.00 π.μ. ὥραν τῆς Πέμπτης 11^{ης} /24^{ης} Ἰουνίου 2010, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, Ὀσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου, τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἡγουμένου ἐν Φχές τῆς Ἰορδανίας Ὀσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ ἐν Φχές Ὀσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου καί τοῦ ἱεροδιακόνου π. Ἀθανασίου.

Ἄμα τῇ προσγειώσει εἰς τό ἀεροδρόμιον τῆς Βαρσοβίας ὁ Μακαριώτατος καί ἡ συνοδεία Αὐτοῦ ἐγένοντο δεκτοί ὑπό τοῦ Μακαριώτατου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας κ. Σάββα καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σιεμιατίτζε κ. Γεωργίου, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καί Διοικήσεως, Διευθύνσεως Θρησκευμάτων κ. Ἰωσήφ Ροζάνκνυ καί τοῦ πρέσβεως τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας εἰς Πολωνίαν κ. Χάλεδ Γαζάλ καί τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἰς τήν Χριστιανικήν Θεολογικήν Ἀκαδημίαν τῆς Πολωνίας κ. Γεωργίου Μπεζλέϊκο.

Ἡ ὑποδοχή ἦτο ὄντως ἐγκάρδιος. Ὁ Μακαριώτατος Βαρσοβίας ἐκαλωσώρισε τόν

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων λέγων: «Καλωσορίζομεν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Πολωνίαν μετὰ τὸ 1620, ὅτε ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεοφάνης ἐπιστρέφων ἐκ Ρωσίας εἰς Παλαιστίνην ἐχειροτόνησεν ἕξ Ἐπισκόπους διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ προστασίαν τοῦ Ὁρθοδόξου ποιμνίου ἐκ τῆς Οὐνίας».

Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ ἀναμονὴν ἄχρι παραλαβῆς τῶν ἀποσκευῶν ἐγένετο ἐνδιαφέρουσα συζήτησις περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐν Πολωνίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ. Ὁ Μακαριώτατος Βαρσοβίας εἶπεν: «Οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς Πολωνίαν εἴμεθα 500.000 περίπου ἐπὶ συνόλου 38.000.000 τοῦ Πολωνικοῦ πληθυσμοῦ. Εἴμεθα μία μικρά, ἀλλὰ ζῶσα Ἐκκλησία, μετέχουσα εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ καὶ προσπαθοῦμεν νὰ εὐρίσκωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὴν κατάστασιν νὰ δυνάμεθα νὰ λέγωμεν τῷ ζητοῦντι: «ἔρχου καὶ ἴδε».

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος εἶπεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, μικρόν καὶ τοῦτο εἰς ἀριθμὸν πιστῶν, ἀγωνίζεται νὰ ἐκπληρῶνῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀποστολὴν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, συνεργαζόμενον μετὰ τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μετέχον εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, ἕξ ὧν εἷς τῶν κυριωτέρων εἶναι αὐτός μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ προσέχον καὶ βοηθοῦν τὴν ἔλευσιν προσκυνητῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, καθ' ὅτι ἡ παρουσία αὐτῶν συντελεῖ εὐεργετικῶς εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καὶ εἰς τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ οἰκονομικῶς οὐχὶ εὐμοιροῦντος Παλαιστινιακοῦ λαοῦ.

«Μεγάλος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκυνητῶν τῶν ἐκ διαφόρων χωρῶν συχνάκις ἀφικνουμένων εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, πολλῶν ἐκ Πολωνίας», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «Ὁρθοδόξους ὅμως προσκυνητὰς ἐκ Πολωνίας θέλομεν περισσοτέρους».

Μετὰ σύντομον ἀνάπαυσιν εἰς ξενοδοχεῖον παραχωρηθέν ὡς χῶρος φιλοξενίας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τῆς Πολωνίας, ἠκολούθησεν πρόγευμα καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ἐνδιαφέρουσα συζήτησις περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας μετὰ τοῦ κράτους τῆς Πολωνίας, ἀπὸ τοῦ 1991 καὶ ἐξῆς, ρυθμιζομένων βάσει εἰδικοῦ συναφθέντος κογκορδάτου. Σημαντικόν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας διαδραματίζει ὁ «Σύλλογος Νεολαίας» ὡς καὶ ὁ «Σύλλογος Διανοουμένων». Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν Συλλόγων εἶναι κατάλοιπον παλαιότερων ἐποχῶν, ὅτε διὰ τῶν Συλλόγων ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας ἀντεμετώπιζε τὰς ἐπιθέσεις τῆς Οὐνίας. Αἱ σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας μετὰ τοῦ κράτους τῆς Πολωνίας εἶναι καλαί, ὅπερ ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σεμιατίτζε κ. Γεώργιος εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς θρησκευτικῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Πολωνίας διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους.

Ἐν συνεχείᾳ τούτων καὶ τὴν 12.00μ. ὥραν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὑπὸ τοῦ ἱερατείου καὶ τῶν πιστῶν τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Βαρσοβίας ἐνώπιον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, μεθ' ἧν ἐψάλη πανηγυρικὴ Δοξολογία καὶ ἐγένοντο αἱ ἀμοιβαῖαι προσφωνήσεις ἐπὶ τῷ γεγονότι τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων:

1. Τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Βαρσοβίας κ.κ. Σάββα, καλωσορίζοντος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης,

Σεβασμιώτατοι Άδελφοί Ίερείς, Άδελφοί καί Άδελφαί,

«Εύλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου».

Διά τών λόγων αύτών τής Αγίας Γραφής καλωσορίζομεν τήν Ύμετέραν θειοτάτην Μακαριότητα καί τήν Σεπτήν Συνοδειάν Ύμών είς τήν Πολωνικήν γήν, είς τόν πρώτον Ίερόν Ναόν τής Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Πολωνίας πρός τιμήν τής Αγίας Μαρίας Μαγδαληνης.

Η σημερινή ημέρα είναι ιστορική ημέρα διά τήν Πολωνίαν καί διά τήν καθ' ήμάς Όρθόδοξον Έκκλησίαν. Μετά από 400 έτη, μετά τό θέλημα τοϋ Θεοϋ, ήλθεν είς ήμάς ό Πατριάρχης τών Ίεροσολύμων -ό Πατριάρχης τής Μητρος Έκκλησίας διά πάσαν τήν Χριστιανοσύνην.

Μακαριώτατε!

Έρχεσθε από τήν ήγιασμένην γήν τής Παλαιστίνης καί τής Αγίας Πόλεως Ίερουσαλήμ. Έρχεσθε από τούς Τόπους, όπου έγεννήθη, έζησεν, έδίδαξεν, απέθανεν επί τοϋ Σταυροϋ καί άνέστη ό Σωτήρ ήμών Ίησοϋς Χριστός.

Έλάβετε από τόν Θεόν τήν ιδιαιτέραν εύλογίαν νά είσθε Πατριάρχης τής Αγίας Πόλεως, φύλαξ τοϋ Τάφου τοϋ Κυρίου καί μάρτυρας τοϋ μεγαλυτέρου θαύματος τοϋ κόσμου -τής Άφης κατά τό Μέγα Σάββατον τοϋ Αγίου Φωτός.

Συμμετέχων είς τό θαϋμα αύτό, βιώνετε αύτά, «ά όφθαλμός οϋκ είδεν καί οϋς οϋκ ήκουσεν καί επί καρδίαν άνθρώπου οϋκ άνέβη», (Α' Κορ. β'9).

Κατά τό τρέχον έτος, μέ τήν εύλογίαν Ύμών, τό Άγιον Φως-διά πρώτην φοράν είς τήν ιστορίαν τής Χώρας καί τής Έκκλησίας ήμών -ήλθεν είς τήν Πολωνίαν. Οί πιστοί ήμών, κατά τήν πασχαλινήν νύκταν, έβίωσαν ιδιαιτέραν εύλογίαν καί πνευματικήν άγαλλίασιν. Μέχρις σήμερα τό Άγιον Φως φλέγει είς πολλούς ιερούς Ναούς ήμών καί είς τόν ιερόν ΚαθεδρικόΝ Ναόν τοϋτον, είς τόν όποϊον καλωσορίζομεν Ύμας.

Μακαριώτατε!

Αί έπισκέψεις τών Προκαθημένων τών Τοπικών Έκκλησιών έγγράφονται είς τήν πρᾶξιν τής Καθολικής Όρθοδοξίας. Συμβάλλουσιν είς τήν μαρτυρίαν τής ένότητος καί τής άληθείας. Φέρουσιν κοντά τούς πιστούς τών διαφόρων έθνικοτήτων. Η Ίερουσαλήμ είναι αύτός ό τόπος, ό όποϊος προσεγγίζει τούς άνθρώπους είς τρόπον ιδιαίτερον. Σήμερα υπάρχουνουσιν δυνατότητες καί οί πιστοί ήμών έπισκέπτονται τούς Αγίους Τόπους καί έκ νέου βιώνουν τό Ίερόν Εύαγγέλιον. Αυτό είναι δῶρον, διά τό όποϊον εύχαριστοϋμεν τόν Θεόν.

Μακαριώτατε!

Κατά τήν διάρκειαν τής έπισκέψεως Ύμών θά έπισκεφθῆτε τήν γήν τοϋ Χέλμ καί τής Ποδλαχίας, τήν ήγιασμένην διά βαρειών δοκιμασιών τών Όρθοδόξων Χριστιανών. θά έπισκεφθῆτε τήν παλαιότεραν Ί. Μονήν τής Έκκλησίας ήμών, τοϋ Αγίου Όνουφρίου τοϋ Μεγάλου, ή όποία καθ' όλην τήν ιστορίαν αύτῆς διετήρησεν τήν Αγίαν Όρθοδοξίαν, οϋσαν καταφύγιον διά τούς δοκιμαζομένους Όρθοδόξους πιστούς. θά επισκεφθῆτε τήν Βόρειαν Ποδλαχίαν καί τό Μπιαλίστοκ, όπου ζει σήμερα ή πλειοψηφία τών πιστών ήμών.

Εὐφραίνει ἡμᾶς τό γεγονός, ὅτι τελοῦντες τήν θ. Λειτουργίαν εἰς τήν Γιαμπλέτονα καί τήν Βαρσοβίαν, θά ἐκφράσωμεν τήν ἀδελφικήν ἡμῶν ἐνότητα ἐνώπιον τοῦ πέριξ ἡμῶν κόσμου. Αὐτά «τά Ἅγια τοῖς Ἁγίοις» προσφερόμενα «ὑπέρ πάντων ἡμῶν» ἀποτελοῦν τήν μεγαλυτέραν ἔκφρασιν αὐτῆς τῆς ἐνότητος.

Μακαριώτατε!

Καλωσορίζομεν Ἑμᾶς καί τήν Σεπτήν Συνοδειάν Ἑμῶν ἐξ ὀνόματος τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας: τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ Κλήρου καί τῶν Πιστῶν. Εὐχαριστοῦμεν τόν Θεόν διά τήν ἡμέραν ταύτην, τήν ὁποίαν ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὅταν ἠμπορῶμεν ἵνα ὑποδεχθῶμεν εἰς τήν Χώραν ἡμῶν τόν Ἄγγελον τῆς Μητροῦς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Δεόμεθα ὅπως ἡ παραμονή Ἑμῶν εἰς τήν Χώραν ἡμῶν ἔσται ὑπό τοῦ Θεοῦ εὐλογημένη καί πολυπύχως καρποφόρος.

«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

2. Τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Μητροπολιτα Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας κ.κ. Σάββα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς,

Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῆς πολιτείας,

Εὐλαβές ἐκκλησίασμα,

Εὐχαριστοῦμεν καί δοξολογοῦμεν τόν πανάγαθον Θεόν, διότι ὀρθρου βαθέος σήμερον ἐξήγειρεν ἡμᾶς ὑγιεῖς ἐκ τοῦ ὕπνου καί ἐκ τῶν ὀρέων Σιών τῆς Ἁγίας, ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὠδήγησεν ἡμᾶς δι' ἀσφαλοῦς ἀεροπορικῆς πτήσεως εἰς τήν εὐλογημένην χώραν τῆς Πολωνίας.

Εὐχαριστοῦμεν τόν μεγαλοδύναμον Θεόν ἡμῶν, διότι ἤρε τά ἐμπόδια τοῦ φόρτου τῆς ἐργασίας καί τῶν πολλῶν ὑποχρεώσεων καί ἠξίωσεν ἡμᾶς νά ἐκπληρώσωμεν τήν ἐπιθυμίαν ἡμῶν, νά πραγματοποιήσωμεν εἰρηνικήν ἐπίσκεψιν εἰς τήν ἀδελφὴν Αὐτοκέφαλον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.

Τῆς χαρᾶς τῆς ἐπισκέψεως ταύτης προγευόμεθα ἐκ τῆς ἐπιφυλαχθείσης ἡμῖν καί τῆ τιμῆς συνοδείας ἡμῶν θερμῆς ὑποδοχῆς ἐκ τῆς πολιτείας τῆς Πολωνίας καί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Τά αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν Θεόν ἡμῶν διά τήν ἐπίσκεψιν ταύτην, τῆς ὁποίας ἀξιῶναι ἡμᾶς, ἐκφράζομεν μέ τήν ἐπίσημον Δοξολογικήν τελετὴν ταύτην εἰς τόν ἱερόν ΚαθεδρικόΝ τοῦτον Ναόν τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Πλήρεις χαρᾶς καί συγκινήσεως ἐκ τῆς ἰλαρᾶς προσευχητικῆς ἀτμοσφαιρας ταύτης μεταφέρομεν τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καί ὅλων τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, Ἑμῖν προσωπικῶς, Μακαριώτατε Ἅγιε Πολωνίας, τῆ σεβασμίᾳ ἱεραρχία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, τῶ Ὀρθοδόξῳ πληρώματι τῶ ἐμπεπιστευμένῳ τῶ Ἀρχιεπισκοπικῶ ὠμοφορίῳ Ἑμῶν, τῶ

εὐσεβεῖ λαῶ, τῷ μετέχοντι εἰς τὴν πανηγυρικὴν Δοξολογίαν ταύτην καὶ εὐχόμεθα καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰρηνικὰς, χαρμοσύνους καὶ ἐποικοδομητικὰς, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους τῶν Ὁρθοδόξων».

Μετά τὰς προσφωνήσεις, ὁ πιστός λαός, ὁ μετέχων εἰς τὴν Δοξολογίαν, διελθὼν ἔλαβε τὴν εὐλογίαὶν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Μετά τὴν Δοξολογίαν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας κ.κ. Σάββα κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως τῆς Βαρσοβίας μνημεῖον τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου τῆς Πολωνίας, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἐξεναγῆθη ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ μνημείου.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας, ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ συνοδεία Αὐτοῦ μετέσχον εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ αὐριανῇ ἑορτῇ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου, λαβόντα χώραν εἰς τὴν ἱεράν αὐτοῦ Μονὴν τῆς Jubleczna.

Ἡ Ἱερά αὐτὴ μεγάλη Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου τῆς Jubleczna εἶναι ἀξία σεβασμοῦ διὰ τὸν Ὁρθόδοξον Πολωνικὸν λαόν, καθ' ὅτι εἶναι ἡ μόνη πάντοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων μὴ ὑποκύψασα, ὡς ἄλλαι, εἰς τὰς πιέσεις τῆς Οὐνίας διὰ μεταστροφὴν εἰς αὐτήν.

Κατὰ τὴν ἄφιξιν Αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κ. Σάββα, ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ὁρθοδόξου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, πλειάδος ἱερέων καὶ πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Μετά τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν εἴσοδον ἔλαβε χώραν Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας καὶ ὁ Ὁρθρος κατὰ τὸ Ρωσικὸν Τυπικὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνιερουργοῦντος τοῦ φιλοξενοῦντος Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κ. Σάββα καὶ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ὁρθοδόξου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, πλειάδος ἱερέων καὶ πλήθους εὐσεβοῦς Πολωνικοῦ λαοῦ, ἔχοντος εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν τὰ σημεῖα τοῦ κόπου καὶ τοῦ μόχθου, τῶν κακοπαθειῶν καὶ τῶν διώξεων. Ἡ ἀκολουθία ἦτο μεγαλοπρεπῆς, ἅμα καὶ κατανυκτικὴ. Τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἠκολούθησε τράπεζα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ.

Οὕτω συνεπληρώθη τὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς Πολωνίαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_2_placeholder

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΒΕΛ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ Ι.Ν. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΕΙΣ ΛΟΥΜΠΛΙΝ.

Ι. Καθεδρικός Ναός Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τό Λούμπλιν,

25 Ἰουνίου 2010.

Μακαριώτατε Πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης!

Καλωσορίζομεν τήν Ὑμετέραν θειοτάτην Μακαριότητα εἰς τό ἔδαφος τῆς ἱστορικῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Χέλμ, ἡ ὁποία εἰς τόν προσεχῆ χρόνον θέλει ἵνα ἐορτάσῃ τήν 800^{ην} – ἐπετηρίδα τῆς ἰδρύσεώς της. Τά ἐδάφη τῆς ἐπισκοπῆς ἡμῶν ἀποτελοῦν ἕνα σημεῖον ἐπαφῆς τῶν δύο Χριστιανικῶν πολιτισμῶν καί τῶν δύο ἐθνῶν. Εἰς τό δυτικόν μέρος τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ κυριαρχοῦσε ἡ Λατινική Χριστιανοσύνη καί ὁ Πολωνικός πολιτισμός, ἐν ᾧ εἰς τό ἀνατολικόν ἡ βυζαντινὴ παράδοσις καί ὁ ρουθηνικός πολιτισμός.

Οἱ πρόγονοι ἡμῶν εἶχον τήν συνείδησιν, ὅτι τό φυτῶριον τῆς Χριστιανοσύνης εἶναι ἡ Ἁγία Πόλις Ἱερουσαλήμ. Εἰς τά ἐδάφη τῆς πρῶην ἐπισκοπῆς τοῦ Χέλμ τό φῶς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἦλθεν ἀπό τό Κίεβο, τό ὁποῖον οὐχί τυχαίως ὠνομάζετο ἀκριβῶς «ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ». Ἐνας ἀπό τούς καρπούς τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Ρωσίας τοῦ Κιέβου ὑπῆρχεν ὁ ἐκχριστιανισμός τῶν ἀνατολικῶν ἐδαφῶν τῆς ἡμετέρας ἐπισκοπῆς, καί ἡ ἐπισκοπή τοῦ Χέλμ ὑπῆρχεν μία ἀπό τὰς παλαιότερας ἐπισκοπὰς τῆς Μητροπόλεως τοῦ Κιέβου.

Ἡ ἱστορία δέν ἔδειχνε ἔλεος εἰς τούς πρόγονους ἡμῶν, μέ τό νά παρέχῃ πολλάς δοκιμασίας εἰς τήν διαφύλαξιν τῆς πιστότητος αὐτῶν πρὸς τήν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν.

Εἰς τήν λίαν δύσκολον περίοδον ταύτην ὅμως διὰ τήν Μητροπόλιν τοῦ Κιέβου, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ἐπισκοπῆς ἡμῶν τοῦ Χέλμ, ἡ ἐνίσχυσις καί ἡ βοήθεια ἔρχονταν ἀκριβῶς ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ. Ἀκριβῶς ὁ προκάτοχος Ὑμῶν εἰς τήν καθέδραν τῶν Ἱεροσολύμων – ὁ Πατριάρχης Θεοφάνης, διέπραξεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος τήν ἀναγέννησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας εἰς τήν Μητρόπολιν τοῦ Κιέβου. Αὐτός ἐπίσης εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1621 ἐχειροτόνησε τόν νέον ἐπίσκοπον τοῦ Χέλμ τόν Παΐσιον Τσερχάβσκι. Αὐτό τό γεγονός ἐνεδυνάμωσε πολύ τήν Ὀρθοδοξίαν ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν, παρά τοῦ ὅτι ὁ ἐπίσκοπος αὐτός οὔτε εἶχεν τό δικαίωμα ἵνα διαμείνῃ εἰς τά ὄρια τῆς ἐπισκοπῆς του. Διὰ τούς πρόγονους ἡμῶν ἦτο συμβολικόν τό γεγονός, ὅτι ἀκριβῶς ἀπό τά Ἱεροσόλυμα ἦλθεν ἡ μεγάλη ἐνίσχυσις κατὰ τήν πῖο δύσκολον περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν γῆν τοῦ Χέλμ. Ἐπίσης ἡ ἐπομένη περίοδος εἰς τήν ἐνίσχυσιν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν Ἐπισκοπήν ἡμῶν ἀντιστοιχῆσεν εἰς τόν καιρόν, ὅποτε κατὰ τὰ ἔτη 1648 – 1649 εἰς τήν Μητρόπολιν τοῦ Κιέβου εὐρίσκετο ὁ ἐπόμενος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ Παΐσιος. Εἰς τόν προσεχῆ χρόνον ἐκ νέου ἀνεγεννήθη ἡ ἐπισκοπή τοῦ Χέλμ. Ἐξ ἄλλου αἱ σχέσεις μεταξύ τῆς ἐπισκοπῆς ἡμῶν καί τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἦσαν πολύ ποικιλόμορφοι. Ὁ Πατριάρχης Θεοφάνης παρεῖχε π.χ. ἐνίσχυσιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικάς Ἀδελφότητας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἕνα ὀχύρωμα διὰ τήν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν. Μία ἐκ τῶν Ἀδελφοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον ἀπό αὐτόν ἕνα

Πατριαρχικόν Γράμμα ἦταν ἡ Ἀδελφότης τοῦ Ζάμοστς.

Παρουσιάζοντας τήν ἐπισκοπήν ἡμῶν δέν εἶναι δυνατόν, ἵνα μή μνημονευθῆ ἡ τραγική μοῖρα τῆς Ὁρθοδοξίας κατά τόν Κ' αἰῶνα. Ὡς σύμβολα τοῦ Γολγοθᾶ τῆς γῆς τοῦ Χέλμ κατά τόν περασμένον αἰῶνα μποροῦν ἵνα χρησιμεύσουν τά ἐξῆς τρία γεγονότα. Τό 1938, κατά τήν διάρκειαν δύο μηνῶν, εἰς μίαν περίοδον εἰρήνης, εἰς ἕνα χριστιανικόν κράτος, κατεστράφησαν ἐδῶ 127 ὀρθόδοξοι ναοί. Εἰς τήν δεκαετίαν τοῦ 1940 εἰς τήν γῆν τοῦ Χέλμ καί Ποδλαχίας ἔλαβε χώραν τό μαρτύριον ὑπέρ πίστεως, ὅταν πολλοί ἄνθρωποι ἐθυσίασαν τήν ζωήν αὐτῶν. Πρίν ἀπό ἐπτὰ χρόνια ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν συγκατέλεξεν μερικούς ἐξ αὐτῶν εἰς τήν Σύναξιν τῶν Μαρτύρων τοῦ Χέλμ καί τῆς Ποδλαχίας. Τό τρίτον γεγονός, τό ὁποῖον εἶναι ἀποφασιστικόν διά τήν μοῖραν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπί τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ, εἶναι αἱ ἀπελάσεις τοῦ Ὁρθοδόξου πληθυσμοῦ, αἱ ὁποῖαι διεπράχθησαν κατά τό μέσον τῆς δεκαετίας τοῦ 1940, γεγονός τό ὁποῖον προκάλεσεν τό ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί ἔγιναν ἐδῶ ὀλιγάριθμοι.

Ἡ ἀναγέννησις τῆς Ὁρθοδόξου ὑποδομῆς τῆς ἐπισκοπῆς ἐπί τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ ἤλθε μόλις εἴκοσι χρόνια πρίν. Σήμερα ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπισκοπῆς εἶναι τό Λούμπλιν, καί αὕτη ἐπονομάζεται ἡ ἐπισκοπή τοῦ Λούμπλιν καί τοῦ Χέλμ. Τό Λούμπλιν δέν εἶναι ἕνας τυπικός τόπος εἰς τήν ἐπαρχίαν τοῦ Χέλμ. Εἰς τήν ἀντιπαράθεσιν πρός τό ἀνατολικόν μέρος τῆς ἐπισκοπῆς ἡμῶν, εἰς τό Λούμπλιν οἱ Ὁρθόδοξοι ἦταν πάντοτε μία ὀλιγάριθμος μειονότης ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πολωνικῆς Ρωμαιοκαθολικῆς πλειοψηφίας. Αἱ ἀπαρχαί ὅμως τῆς Ὁρθοδοξίας φθάνουν ἐδῶ τόν Μεσαίωνα καί ἡ τοπική κοινότης – παρά τό ὅτι ἐν διασπορᾷ – ἔπαιζε ἕνα μέγαν ρόλον. Ὡς ἀπόδειξις τούτου μπορεῖ νά εἶναι καί τό γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστική Ἀδελφότης τοῦ Λούμπλιν, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1586, ὡς μία ἀπό τάς πρώτας Ἀδελφότητας εἰς τήν Μητρόπολιν, εἶχεν καταστατικόν ἐπικυρωθέν ὑπό τούς Ἀνατολικούς Ὁρθοδόξους Πατριάρχας.

Ὁ ὑπέροχος καθεδρικός ναός αὐτός τῆς τοῦ Σωτήρος Μεταμορφώσεως, εἰς τόν ὁποῖον εὐρίσκόμεθα, εἶναι ἕνας ἀπό τούς παλαιότερους Ὁρθοδόξους Ἱεροῦς Ναούς εἰς τήν Πολωνίαν. Ἐκτίσθη αὐτός εἰς μίαν πολύ δύσκολον διά τήν Ὁρθοδοξίαν περίοδον – εἰς τάς ἀρχάς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Τόν καθηγίασεν διά τῆς σεπτῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ἕνας ἀπό τούς πιό ἐξέχοντας Ἱεράρχας τοῦ ΙΖ' αἰῶνος – ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Κιέβου Πέτρος (Μογίλας), τοῦ ὁποίου *Ἡ Κατήχησις (Ὁμολογία Πίστεως)* ἐπεκυρώθη τό 1643 ὑπό τούς Ὁρθοδόξους Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παΐσιου.

Ἄκριβῶς εἰς τόν Ἰ. Ναόν τοῦτον ἐπί αἰῶνας εὐρίσκετο ἡ πολυτίμητος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τοῦ Λούμπλιν, ἡ ὁποία ἐχάθη πρίν ἀπό σχεδόν ἑκατόν ἔτη.

Ἀξιοσημεῖωτον εἶναι τό, ὅτι δίπλα εἰς αὐτήν τήν πολυτίμητον εἰκόνα ἐτοποθετήθη ἕνα ἀντίγραφον τῆς εἰκόνας τῆς Ἱεροσολυμιτίσεως, τήν ὁποίαν οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί τοῦ Λούμπλιν ἔλαβον ἀπό τόν προκάτοχον Ἰγῶν – τόν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν πρίν ἑκατόν ἔτη – τό 1907. Τότε ὁ Πατριάρχης αὐτός ἐχάρισεν ἐπίσης ἕνα κομμάτι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καθώς καί ἕνα κομμάτι ἀπό τήν πέτραν τοῦ Γολγοθᾶ, τά ὁποῖα περιβάλλονται ἐνταῦθα μετά μεγάλης τιμῆς. Δέον ὅπως ἀναφερθοῦν τά λόγια του Πατριάρχου Δαμιανοῦ, τά ὁποῖα ἀπευθύνθησαν πρίν ἀπό ἑκατόν ἔτη εἰς τούς ἐνορίτας τοῦ Λούμπλιν, μετά τῶν ὁποίων ἐστήριζεν αὐτούς εἰς τήν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν: «*καμία ζημία δέν πρόκειται ἵνα βλάβῃ ὑμᾶς, ἐάν μετά καθαρᾶς συνειδήσεως θέλητε μείνει ἰσχυροί εἰς τήν τῶν πατέρων πίστιν καί πεπεισμένοι εἰς τό ὅτι ἡ μόνη Ὁρθόδοξος πίστις δίδει σωτηρίαν πρός τήν αἰώνιον ζωήν*» .

Τό Λούμπλιν εἶναι πόλις μετά μεγάλης ἱστορίας, ὅπου ἐκτός τῶν Πολωνῶν ἔζησαν ἐπί αἰῶνας οἱ ἐκπρόσωποι πολλῶν ἔθνῶν καί θρησκειῶν, καθὼς καί ἡ ἴδια Ὁρθόδοξος Κοινότης ἦτο καί εἶναι πολυεθνική. Τό Λούμπλιν ὅμως εἶναι καί τόπος μνήμης, ἀκριβῶς ὧδε εὐρίσκεται τόπος πολύ συμβολικός διὰ ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα – τό στρατόπεδον συγκεντρώσεως τοῦ Μαϊντάνεκ, ὅπου μέ ἕνα θηριῶδες τρόπον ἐξολοθρεύθηκαν δεκάδες χιλιάδων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Καλωσορίζομεν Ὑμᾶς, Μακαριώτατε Πατριάρχα, εἰς τήν ἐπισκοπήν ἡμῶν, εἰς τήν ὁμορφην πόλιν ταύτην, εἰς τόν ἱστορικόν Ἰ. Ναόν, ὡς τόν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἴμεθα πολύ εὐγνώμονες πρὸς τήν Αὐτοῦ Μακαριότητα, τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σάββαν, διὰ τήν σημερινήν ἑορτήν εἰς τό Λούμπλιν. Χαιρόμεθα, ὅτι εἶναι παρών ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰωσήφ Ζητσίנסκι, ὁ Ρωμαιοκαθολικός Μητροπολίτης τοῦ Λούμπλιν.

Μακαριώτατε Πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν προσευχῇ συναντήσεως ἡμῶν, παρακαλῶ δεχθεῖτε τήν εἰκόνα τῆς προστάτιδος τῆς γῆς ἡμῶν, τήν εἰκόνα τῆς θεοτόκου τοῦ Χέλμ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τήν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τήν ὁποίαν κομίσατε σήμερον εἰς τήν ἐπισκοπήν ἡμῶν ἀπό τήν ἁγίαν γῆν τῆς Ἱερουσαλήμ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΟΙΣ ΤΟΥ Ι.Ν. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ

Ομιλία του Αρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, εν Κωνσταντινουπόλει Επιτρόπου του Παναγίου Τάφου επι τοις θυρανοίξις του ιερού μετοχίου του Παναγίου Τάφου εν Νεοχωρίῳ του Βοσπόρου κατά την Κυριακή 25^η Απριλίου 2010.

«Παναγιώτατε Οικουμενικέ Πατριάρχα και προσκυνητέ ημών Δέσποτα, κύριε κύριε Βαρθολομαίε.

Μακαριώτατε Πάτερ και Πατριάρχα της Αγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ και πάσης Παλαιστίνης, κύριε κύριε Θεόφιλε.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια.

Με αυτήν την πεπληρωμένη ἀπό φῶς χαρά, απευθύνουμε τον Αναστάσιμο χαιρετισμό. Χριστός Ανέστη! Χριστός Ανέστη και ως ευ παρέστητε, ευλογημένη δυάς της τετρακτύδος των αρχαίων Πατριαρχῶν.

Ὡς ευ παρέστητε ευαγγελιζόμενοι την ειρήνην, ευαγγελιζόμενοι τα αγαθά, κεφαλαί της Πόλεως των Πόλεων και της Πόλεως του Βασιλέως Χριστοῦ.

Ζούμε εισέτι την αναστάσιμη περίοδο με ζωντανά τα σημεία της στις ψυχές μας και στη φύση. Όλα φωτισμένα, όλα καινά και απαστράπτοντα και αυτή η αναστάσιμη ενέργεια εισχωρεί όχι μόνον στις ψυχές μας αλλά και σ' αυτήν ακόμη την ύλη.

Ἀνάστασις, εκ του «άνιστημι», σηκώνομαι όρθιος, στέκομαι στα πόδια μου. Μπροστά λοιπόν σε ένα ακόμη αναστάσιμο θαύμα βρισκόμαστε σήμερα. Εδώ σ' αυτό τον Ναό του Αγίου Γεωργίου, του τρίτου Μετοχίου του Παναγίου Τάφου στην Βασιλίδα των Πόλεων.

Είχαν υφάνει οι αράχνες τα πέπλα τους σε κάθε σημείο του και η λήθη ετοιμαζόταν να το καταγράψει όχι ως κατειλημμένο, αλλά εγκαταλελειμμένο, και κινδύνευαν να πεθάνουν για πάντα οι Πατριάρχαι που αναπαύονται στο οστεοφυλάκειό του.

Αλλά και πάλι, εμακροθύμησε ο θεός, συνηγόρησε ο Άγιος Γεώργιος, εργάσθηκαν ακάματα οι άνθρωποι και νυν ο ναός πεπλήρωται φωτός.

Ήταν ένα χρέος συνάμα που έπρεπε να πληρωθεί. Ένα χρέος προς τους μακαριστούς Πατριάρχας της Σιωνίτιδος Μητρός και μνημόσυνο υπέρ των ψυχών χιλιάδων Αγιοταφίτων Πατέρων, που με τεράστιες θυσίες διατηρήσαν τον ρωμαϊκό χαρακτήρα των προσκυνημάτων την περίοδο των κάτω χρόνων στην Αγία Γη. Ένα ταξίδι σήμερα στην ιστορία αυτών των χρόνων, ας είναι το υπόλοιπο αυτού του χρέους:

Την 15^η Δεκεμβρίου του έτους 1664 αποβιώνει στην Πόλη ο πολύαθλος Πατριάρχης Ιεροσολύμων Θεοφάνης, και θάπτεται εις την κατά Χάλκην Μονήν της θεοτόκου της Κουμαριωτίσεως. Οι Αγιοταφίται Πατέρες, γνωρίζοντες ότι το Πατριαρχείον Ιεροσολύμων χρειάζεται «Πατριάρχην ειρηνικόν και ταπεινόν», προσέπεσαν ικετευτικά στον ηγεμόνα της Μολδοβλαχίας Βασίλειο, ικανό και έμπειρο ηγέτη, αλλά και με μεγάλη επιρροή στην Οθωμανική Αυλή, και ζήτησαν την συμβολή του, ώστε να εκλεγεί Πατριάρχης ο Αρχιμανδρίτης Παΐσιος, ηγούμενος του εν Γαλατά της Μολδοβλαχίας Μετοχίου του Παναγίου Τάφου. Έγραψε επιστολή προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Παρθένιο ηγεμόνα περί της ψήφου των Αγιοταφίτων, ο δε Παρθένιος απέστειλε εις το Ιάσιο τον Λαρίσης Γρηγόριο και με τη συμμετοχή των Μολδαβών Μητροπολιτών, Βαρλαάμ και Αναστασίου και τη συμμετοχή του Κασσανδρείας Λεοντίου χειροτονήθη ο Παΐσιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων. «Ην δε ούτος ένθεος ανήρ, από της Δημητζάνας και αυτός, και συγγενής του Θεοφάνους, ήλθε δε εις Ιεροσόλυμα νέος λίαν, και εχρημάτισε υπηρέτης του Σωφρονίου πολλούς χρόνους, είτα αναστάς επορεύθη εις τα του Ιορδάνου κύκλω, και ησκήτευσεν εκεί ικανόν καιρόν, κάκειθεν μεταπέμπεται Αυτόν ο Θεοφάνης και προχειρίζεται ηγούμενον της εν Ιασίω Μονής θεοτόκου του Μπουρνόσκη κάπειτα της Μονής του αντίκρου του Ιασίου Γαλατά», όπως μας πληροφορεί στην Δωδεκάβιβλό του ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Δοσίθεος.

Και ο Πατριάρχης Παΐσιος, όπως και όλοι οι προκάτοχοί του, διακρίθηκε για τον έκτακτο ζήλο που επέδειξε για την αντιμετώπιση των προβλημάτων του Ιερού Κοινού του Παναγίου Τάφου, για την βελτίωση των οικονομικών του Πατριαρχείου και για την άοκνη μέριμνά του, με σκοπό την επίλυση των δυσχερών προβλημάτων της Σιωνίτιδος Εκκλησίας. Μεγάλο μέρος της Πατριαρχίας του ανήλωσε στις αποδημίες στην Βαλκανική, Ιβηρία, Ρωσία, και Μικρά Ασία. Κατά την επιστροφή του από την τελευταία του αποδημία εις την Ιβηρία, εστάθμευσε εις το Νεοχώριο

του Βοσπόρου, συνοδευόμενος υπό του διακόνου του, Δοσιθέου, του μετέπειτα γενομένου Πατριάρχου Ιεροσολύμων. Κατά την παραμονή του στον ευλογημένο αυτό τόπο έλαβε ως αφιέρωμα στον Πανάγιο Τάφο αυτόν τον ναό, (εις τον οποίον ευρισκόμεθα σήμερα), κατά το έτος 1659.

Εις το βιβλίο του «*Τα μετά την άλωσιν*», ο Αθανάσιος Κομνηνός Υψηλάντης αναφέρει: «Κατά το 1658 απήλθεν εις την Ιβηρίαν ο Πατριάρχης Παΐσιος διά του Πόντου από του Κόνδοσι λιμένος της Τζερκεζίας μέχρι του Κουρς λιμένος της Μεγκρελίας κακείθεν εις Ιβηρίαν φθάσας χάριν ελεημοσύνης, μετά πολλά έφθασεν εις το Νεοχώριον το παρα τω Σωσθενίω της Προποντίδος. Εκείσε όντι αφιέρωσε τω Παναγίω Τάφω ο προπάππος μου Χατζη Νικόλαος, τόπον από το ποστάνι του, εν ώ και τις μικρά Εκκλησία επ' ονόματι τιμωμένη του Αγίου Γεωργίου. Κατά το έτος 1660 ο Παΐσιος εόρτασε το Πάσχα εις τον ναόν αυτόν. Σήμερα, 350 έτη μετά, την πασχαλινή περίοδο, Υμείς, ο Μακαριώτατος Πατριάρχης της Αγίας Πόλεως λειτουργείτε εις τον ίδιον χώρον.

Υπό του Πατριάρχου Δοσιθέου εκτίσθησαν ύστερον και πλείω κελλία εις τον τόπον αυτόν δια την Εκκλησίαν και σπίτι πατριαρχικόν.

Ο Αθανάσιος Υψηλάντης τάσσεται μεταξύ των ομογενών οι οποίοι διακρίθηκαν κατά τον 18^ο αιώνα για την φιλογένεια, πολυμάθεια και πολιτική σύνεση. Συγγενής του ηγεμόνα Αλεξάνδρου Υψηλάντη, διέπρεψε και στα εκκλησιαστικά γράμματα, σε πολλές υποθέσεις του Γένους, αλλά και στα χρονικά της Βλαχικής ηγεμονίας, όπου εχρημάτισε επί διετία σπαθάρης. Ο ιστορικός και συγγραφέας της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας Χάμερ, αναφέρει ότι ο Αθανάσιος έλαβε πολλές φορές ενεργό ρόλο σε σπουδαίες πολιτικές υποθέσεις επι της εποχής του Βεζύρη Ραγήπ Μεχμέτ Πασά, διαφιλονίκησε δε και το αξίωμα της μεγάλης διερμηνείας προς τον Γρηγόριο Αλεξάνδρου Γκίκα. Ο Αθανάσιος κατοικούσε στην αποβάθρα του Αγίου Γεωργίου η οποία πουλήθηκε μετά στην οικογένεια Λαμπίκη, στην δε κατοικία του στο Φανάρι ευρισκόταν επιγραφή του Πατριάρχου Παρθενίου, από όπου συναγόταν το συμπέρασμα ότι ήταν τέκνο του Θεοδώρου και της Κασσάνδρας.

Η αρχαιότης του ιερού ναού αυτού αποδεικνύεται τόσο εκ των ανακαινιστικών επιγραφών του όσον και εκ των ιερών εικόνων του τέμπλου, εκ των οποίων η του Χριστού, της Θεομήτορος, του Αγίου Προδρόμου και η επιζωγραφισθείσα του Αγίου Γεωργίου, ιστορήθηκαν κατά το έτος 1699 και εστάλησαν εκ της Μοσχοβίας ως δώρον «εις το Μετόχι του Αγίου Τάφου, εις του Νεοχωρίου την εκκλησίαν», όπως χαρακτηριστικά αναγράφεται επ' αυτών, εκ της τεχνοτροπίας δε εικάζεται ότι είναι έργα του ρώσου ζωγράφου Σιμωνώφ.

Ο ναός εγνώρισε πλείστες όσες ανακαινίσεις, μεταξύ δε αυτών ξεχωρίζουν οι του Πατριάρχου Δοσιθέου, του Αρχιμανδρίτου Γερμανού του Κυπρίου, του Πατριάρχου Ανθίμου, του Πατριάρχου Αθανασίου, ως τελευταία δε του Πατριάρχου Κυρίλλου του Β' πρό εκατόν πενήντα ετών περίπου.

Μία εκ των σπουδαιότερων μορφών της ιστορίας του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων είναι ο Πατριάρχης Αθανάσιος, ο χρηματίσας και ηγούμενος του ιερού αυτού ναού, και το όνομά Του συνδέεται άρρηκτα με την επίλυση ενός εκ των μεγαλύτερων προβλημάτων που αντιμετώπισε η Αγιοταφίτικη Αδελφότης κατά το πρώτο τέταρτο του 19^{ου} αιώνα.

Η Αγιοταφίτικη Αδελφότης, ως γνωστόν, δεν είχε εξ αρχής πόρους άλλους από τα

ελέη των ευσεβών χριστιανών. Μετά την άλωση της Ιερουσαλήμ υπό του Σουλτανου Σελήμ κατά το 1517, άρχισε να διαμοιράζεται ο ναός του Παναγίου Τάφου και τα άλλα πανσέβαστα προσκυνήματα, και το γένος των Ορθοδόξων εκ της επηρείας των προβλημάτων τα οποία δημιουργούνταν από τα άλλα δόγματα αύξησε τις ανάγκες του και από καιρού εις καιρόν εφεφορτίζετο με άλλα χρέη. Η αντιζηλία των ετεροδόξων για την κυριαρχία των προσκυνημάτων έτρεφε σιγά σιγά την απληστία των κρατούντων, μέχρι που έφθασαν εις τον φρικώδη βαθμό να απαιτούν χιλιάδες φλωρίων από τους Ορθοδόξους σε κάθε περίπτωση φιλονικείας περί των προσκυνημάτων, η οποία ξεσηκωνόταν από τα άλλα δόγματα.

Βέβαια, όσες φορές τα χρέη καταντούσαν αφόρητα, οι συνδρομές των ηγεμόνων της Βλαχομπογδανίας απέσειαν το βάρος των, όπως μας διασώζει σε πολλά υπομνήματά της η ιστορία.

Ο Πατριάρχης Άνθιμος δεν εμιμήθη το παράδειγμα των προκατόχων του, δηλαδή των αποδημιών χάριν ελεημοσύνης. Κατά τον θάνατό Του κατέλειπε χρέος 500 χιλιάδων γροσσίων στην Πόλη και εξακοσίων χιλιάδων εν Ιερουσαλήμ. Κατά την άνοδό του στον θρόνο ο Πατριάρχης Πολύκαρπος αντιμετώπισε το τραγικό συμβάν της πυρπολήσεως του Ναού της Αναστάσεως. Η ανακαίνισης του Ναού αλλά και η επισκευή της Βηθλεέμ εστοίχισαν εις το Ιερό Κοινόν δύο εκατομμύρια (2.000.000) γρόσια. Κατά το 1821, το χρέος ανήλθε στο ποσό των επτά εκατομμυρίων (7.000.000).

Αναγκάσθηκε τότε η Αδελφότης να λαμβάνει δάνεια προς 40 έως 50 τοις εκατό, και μη μπορώντας να τα αποπληρώσει ανακεφαλαίωσε τους τόκους. Οι τόκοι έφθασαν στο 90%. Κατά την δημιουργηθείσα κατάσταση του 1821, ο Πανάγιος Τάφος στερήθηκε εντελώς τις προσόδους του και έπαψαν επίσης τα έσοδα των κτημάτων της Βλαχομπογδανίας.

Οι απαραμύθητες θλίψεις εκ των χρεών απεθέρισαν την ζωή του Πατριάρχου Πολυκάρπου, ο οποίος εκοιμήθη την 5^η Ιανουαρίου του 1827, χωρίς να αφήσει διάδοχο του θρόνου του, σύμφωνα με την επικρατούσα συνήθεια. Τότε όλες οι γνώμες των Αγιοταφίτων συνήλθαν εις τον Αρχιμανδρίτην Αθανάσιο, ηγούμενο της Εκκλησίας του Νεοχωρίου, ηλικίας τότε 65 ετών.

Ραιδεστινός την πατρίδα συνόδευσε τον Πατριάρχη Αβράμιο και απεστάλη υπό του Πατριάρχου Ανθίμου στην αποδημία υπέρ ελεών στην Άνω και κάτω Ιβηρία. Έζησε 12 χρόνια στην Τυφλίδα και επανερχόμενος στην Πόλη έφερε αρκετή οικονομική βοήθεια στο Ιερό Κοινό του Παναγίου Τάφου και έκτοτε διέτριβε στο Νεοχώριο. Από την θέσιν αυτή εκλήθη στον Πατριαρχικό θρόνο.

Δια των φρονίμων ενεργειών του και με την συνεργασία προσωπικοτήτων του Γένους κατόρθωσε σε διάστημα δεκαπέντε περίπου ετών να εκμηδενίσει σχεδόν το χρέος του Παναγίου Τάφου, το οποίο είχε φθάσει εις το ιλιγγιώδες ύψος των 15 εκατομμυρίων. Ακόμη και ο ίδιος ο Σουλτάνος Μαχμούτ προσέφερε δωρεά 500 χιλιαδων γροσσίων για την απόσβεσή του.

Εκοιμήθη την 16^η Δεκεμβρίου του 1884, αφού αγωνίσθηκε υπεράνθρωπα για την απόσβεση του χρέους και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του γένους επί των Αγίων Τόπων.

Ο Αθανάσιος ήταν ο τελευταίος των Πατριαρχών οι οποίοι από τον 17^ο αιώνα

εκλέγονταν όχι στη Ιερουσαλήμ, αλλά στην Πόλη.

Οι ψυχές των Αθανασίου, αλλά και τόσοσ άλλων Πατριαρχών, των οποίων τα οστά αναπαύονται εις το οστεοφυλάκειο όπισθεν του Ιερού Βήματος αυτού του Ναού θα αγάλλονται σήμερα δια το σημερινόν θαύμα, την ανακαίνιση αυτού του Ναού, εκατόν πενήντα και πλέον χρόνια μετά την τελευταία εκ βάθρων ανακαίνισή του από τον μακαριστό Πατριάρχη Κύριλλο τον Β΄, θα αγάλλονται διότι οι κόποι των δεν απολέσθηκαν. Ας είναι αιωνία τους η μνήμη.

Συμπληρώνοντας τον λόγο, επιθυμώ να ευχαριστήσω εκ βάθους καρδιάς τον Άγιο εν Τριάδι προσκυνητόν θεόν και τον Άγιον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο, τον και οικήτορα αυτού του Ιερού Ναού.

Να ευχαριστήσω Υμάς, Μακαριώτατε μετά της Τιμίας Συνοδείας Υμών, δια τον κόπον εις τον οποίον υπεβλήθητε, ώστε αυτήν την μεγάλη ημέρα να βρίσκεστε εδώ και να ευλογείτε το έργο. Εν τω προσώπω δε Υμών, το παλαίφατον Πατριαρχείον Ιεροσολύμων δια την οικονομικήν συνδρομήν εν τη επιτελέσει του έργου.

Να ευχαριστήσω τον κύριο Βασίλειο Μπουρνόβα για την αμέριστη οικονομική και ηθική του στήριξη.

Να ευχαριστήσω την Εκκλησιαστική Επιτροπή του Ιερού Ναού της Παναγίας της Κουμαριωτίσσης, με επικεφαλής τον πρόεδρό της κύριο Λάκη Βίγκα και τους ευσεβείς αδελφούς μας των ενοριών του Νεοχωρίου, της Παναγίας και του Αγίου Νικολάου, αλλά και όλης της Πόλεως, οι οποίοι μας συνέδραμαν οικονομικά και ηθικά.

Να μνημονεύσω κάποιον που λείπει από την ομήγυρη, αλλά υπήρξε όνειρό του ο ανακαινισμός αυτού του ναού και από εκεί ψηλά αποδεικνύει την αγάπη του δια μέσου της οικογενείας του. Του αγαπητού μου Σταύρου Καλφάογλου, Σταυροφόρου του Παναγίου Τάφου.

Αλλά πιο πολύ θα ήθελα να ευχαριστήσω τον ζωντανό φύλακα άγγελο αυτού του Ναού, που θυσιαστικά εργάσθηκε μέρα και νύκτα κατά την διάρκεια των εργασιών. Που χωρίς αυτόν τον φύλακα άγγελο θα ήταν ανθρωπίνως αδύνατη η πραγματοποίηση αυτού του έργου. Να ευχαριστήσω την κυρία Έλλη Ναρλή, που όλο αυτό τον καιρό ήταν δίπλα μου, χωρίς να δυσανασχετήσει και ανταποκρινόμενη σε κάθε μου κάλεσμα. Δεν ενθυμούμαι πόσες φορές την ημέρα πρόφερα το όνομά της, ζητώντας πάντα μιαν εξυπηρέτηση.

Σ' ευχαριστώ από καρδιάς, κυρία Έλλη, και εύχομαι ο Άγιος θεός και ο Άγιος Γεώργιος να σου επιστρέψουν τον κόπο σου, όπως αυτοί ξέρουν.

Μεγάλες ευχαριστίες και απεριόριστο σεβασμό και ευγνωμοσύνη οφείλω προς Υμάς, Παναγιώτατε, διότι με την Υψηλή Σας παρουσία και συμπροσευχή εντός του Ιερού βήματος, επευλογήσατε τους ταπεινούς μας κόπους.

Παρακαλώ, τελειώνοντας, να δεχθείτε και την υλική έκφραση της αγάπης μας δια μέσου των ταπεινών αυτών δώρων εις αγαθήν ανάμνησιν αυτής της ημέρας.

Είησαν τα έτη Υμών πολλά και ευλογημένα.

Χριστός Ανέστη!

Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος

Επίτροπος εν Κωνσταντινουπόλει του Παναγίου Τάφου».

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΟΙΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

Χαιρετισμός προέδρου κοινότητας Νεοχωρίου

κ. Παντελή Βίγκα στα Θυρανοίξια του Ναού του Αγ. Γεωργίου

Μετοχίου του Παναγίου Τάφου

25/04/2010

Μακαριώτατε, εντιμότατε κ. Πρόξενε της Ελλάδος

Χριστός Ανέστη,

Με τις ψυχές μας γεμάτες από ανοιξιιάτικη ευφορία και ελπίδα που αντλήσαμε από το Άγιο Πάσχα, εκ μέρους των Νεοχωριτών σας καλωσορίζουμε στον ιστορικό Ναό του Αγίου Γεωργίου, Μετοχίου του Παναγίου Τάφου.

Ο Άγιος Γεώργιος του Νεοχωρίου σήμερα γιορτάζει πιο χαρμόсуνα από κάθε άλλη φορά.

Υπερήφανος για την αντοχή του το πέρασμα των αιώνων, μεταφέροντας απεριόριστες εκκλησιαστικές κοινωνικές, πνευματικές παραδόσεις και αξίες μας υποδέχεται σήμερα περικαλλής, λαμπρός, φωτισμένος για να μας υποσχεθεί ότι θα συνεχίσει ακόμη για πολλούς αιώνες την παρουσία και την προσφορά του σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο.

Εμείς οι Νιχωρίτες που προσευχηθήκαμε χρόνια σε αυτόν τον ναό, που ζήσαμε τις πολιτικές και περιουσιακές ταλαιπωρίες του, τα δεινά έτη της εποχής του αείμνηστου Παπα-Γιάννη μας, μετέπειτα Επίσκοπο Πορφυρουπόλεως, είμαστε ιδιαίτερα συγκινημένοι αλλά και υπερήφανοι για το σημερινό ιστορικό γεγονός της επαναλειτουργίας του Ναού μας με μία αναστάσιμη διάσταση.

Αυτή η συνάντηση με την ιστορία επιτεύχθηκε χάρις στον σεβαστό Αρχιμανδρίτη π. Νεκτάριο, Επίτροπο του Παναγίου Τάφου στην Πόλη.

Είμαστε όλοι ευγνώμονες για αυτό που μας παραδίδει, ώστε και ο ναός αυτός να

εξακολουθήσει την πνευματική του προσφορά και στην ιστορία του αύριο.

Τον συγχαίρουμε από τα βάθη της καρδιάς μας για όλους του κόπους του την αντοχή του, τις στερήσεις του, την προσήλωσή του να μεταδώσει γενναιόδωρα τους θησαυρούς αυτούς στις μελλοντικές γενεές, την εργατικότητα και την εξαιρετική αποτελεσματικότητά του.

Ευχαριστούμε τους αγαπητούς γονείς του π. Νεκταρίου κ. Σάββα και κ. Σοφία που συνόδευαν και συνεργάστηκαν μαζί του όλο αυτό το διάστημα επίσης ένα μεγάλο ευχαριστώ στην συγχωριανή μας κ. Ελένη Ναρλή συνεχίζοντας υπερήφανα την παράδοση των προγόνων της, μισό αιώνα και πλέον εξακολουθεί να επιβλέπει και να εργάζεται για τον Αγ. Γεώργιο σαν φύλακας άγγελος.

Μακαριώτατε,

Ευχαριστούμε Εσάς και την τίμια Συνοδεία Σας που ήλθατε από τους Αγίους Τόπους για να μας ευλογήσετε και να γιορτάσετε μαζί μας και μαζί με τον Πνευματικό μας πατέρα των Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο την χαρά των εγκαινίων του Αγ. Γεωργίου.

Οι 3 ναοί και τα 3 αγιάσματα αποτελούν τον πνευματικό πλούτο της ζωής των Νεοχωριτών. Να είστε βέβαιοι ότι θα εξακολουθούν να λειτουργούν και να δοξολογούν το πνεύμα του Πανάγαθου Θεού.

Πολλά τα έτη Σας και Χρόνια Πολλά.

ngg_shortcode_3_placeholder

ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ –Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2010.

Κήρυγμα του Γέροντος Αρχιγραμματέως Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου εις την ακολουθίαν του Έπιταφίου της Μεγάλης Παρασκευής του σωτηρίου έτους 2010.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Εὐλαβές Ἱερατεῖον,

Εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τό Ἅγιον, ἡ ὑπ' Αὐτοῦ παρά τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσταθεῖσα, μαρτυρεῖ περί τοῦ προσώπου Αὐτοῦ τοῦ ἀχράντου καί τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου Αὐτοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτήν ὡς ὁ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου ἐνανθρωπήσας Μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὅτι Οὗτος, θεός ὢν, προσέλαβε τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν, τό ἀνθρώπινον ἡμῶν φύραμα, οὐχί κατά φαντασίαν εἰκονικῶς ἀλλά ἐν ἀληθείᾳ, πραγματικῶς, ἐνυποστάτως. Ἐξ ἀγάπης τελείας καί ἐλέους ἀμέτρου πρός τόν ἄνθρωπον, Ἐκεῖνος προσέλαβε ὅλα τά ἀδιάβλητα ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡμῶν, κόπον καί πόνον, πεῖναν καί δίψαν, ὕπνον, ἀκόμη καί τόν θάνατον.

Ἐπί τοῦ τόπου τούτου, τοῦ Φρικτοῦ Γολθοθά, προσήνεγκε Ἐαυτόν, τό σῶμα Αὐτοῦ τό ἄχραντον καί τήν ψυχὴν Αὐτοῦ τήν ἁγίαν, λύτρον ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Δίκαιος ὢν, ἐδέχθη ἐκουσίως νά λογισθῆ μετὰ ἀνόμων καί ὡς ἄνομος ἐκρίθη καί κατεκρίθη. «Εἰς τά ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι Αὐτόν οὐ παρέλαβον». (Ἰω. 1, 11). «Τό φῶς ἐλήλυθεν εἰς τόν κόσμον καί οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς». (Ἰω. 3, 19). Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν εἰς θάνατον τόν δοτῆρα καί τήν πηγὴν τῆς ζωῆς. Τήν ἀπόφασιν ταύτην Οὗτος ἐδέχθη ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ χρήσεως βίας τινός. Ὡς πρόβατον ἐπί σφαγὴν ἤχθη (Ἰσ. 53, 7).

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, διὰ τῆς ἀσθενείας τοῦ σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, ηὐδόκησεν ὁ Θεός Πατήρ νά σώσῃ ἡμᾶς. Τήν ἐξ ἐλευθέρας ἐκλογῆς ἀνομίαν τῶν ἀνθρώπων κατά τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Ἐκεῖνος μετέτρεψεν εἰς εὐεργεσίαν αὐτῶν. Ἐπειδὴ « ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας οὐκ ἔγνω τόν Θεόν» (Α΄Κορ. 1, 21) καί «ἐπειδὴ Ἰουδαῖοι σημεῖον ζητοῦσι καί Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι» (Α΄Κορ.1, 22), «εὐδόκησεν ὁ Θεός διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας» (Α΄Κορ. 1, 21). Δι' αὐτούς, τοὺς πιστεύοντας, «Ἰουδαίους τε καί Ἕλληνας», ἀνέδειξε «τόν ἐσταυρωμένον Χριστόν Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν». (Α΄Κορ.1, 24).

Ὁ Χριστός διὰ τοῦ σταυροῦ ἦλθε χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Ἡ ἄβυσσος τῆς ἀγάπης ἀνεζήτησε τόν ἄνθρωπον ἕως τά βάθη τῆς ἀβύσσου. Διὰ τοῦ σταυροῦ κατήλθεν εἰς τόν Ἄϊδον καί ἐνίκησε τὰς δυνάμεις τοῦ Ἄϊδου, τόν διάβολον, τήν ἀμαρτίαν καί τόν θάνατον. Ἐκήρυξε καί εἰς τοὺς ἐν Ἄϊδι τήν μετάνοιαν. Ἐκήρυξεν εἰς τοὺς πρωτοπλάστους γενάρχας ἡμῶν, εἰς τοὺς ἀνόμως ἀποθανόντας καί εἰς τοὺς πρό τοῦ νόμου καί διὰ τοῦ νόμου μή προσδεξαμένους τήν ἀπολύτρωσιν. Συνέτριψε τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους τοῦ Ἄϊδου, τοὺς «κατόχους πεπεδημένων», αἰχμαλώτων ἀνθρώπων. Ἀναστάς διὰ τῆς θείας δυνάμεως Αὐτοῦ, συνανέστησε μετ' Αὐτοῦ παγγενῆ τόν Ἀδάμ, συνανέσυρε καί συνανύψωσε αὐτόν μετ' Αὐτοῦ εἰς τά ὕψη τῆς θείας δόξης Αὐτοῦ παρά τῷ Πατρὶ.

Τοῦτον, Ἰησοῦν τόν Ναζωραῖον, τόν κατά σάρκα Ἰουδαῖον, τόν πληρωτὴν καί οὐχί καταλυτὴν τοῦ νόμου (Ματθ. 5, 17), ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τήν καταγωγὴν καί ὅσοι ἄλλοι λαοὶ ὡς μέτοχοι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας Ἕλληνες, ἡμεῖς τά ἔθνη, οἱ ζῶντες πρὶν ὡς «ἄθεοι ἐν κόσμῳ» (Ἐφεσ. 2, 12), ἀλλά καί «οἱ τόν ἀγνοούμενον ἄγνωστον Θεόν εὐσεβοῦντες» (Πράξ. 17, 23), συναντήσαντες, γνωρίσαντες καί ἐπιγνόντες, ἀπεδέχθημεν ὡς ἐλευθερωτὴν καί λυτρωτὴν. Ἀρνηθέντες τήν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἐπεγράφημεν τῷ ὀνόματι τῆς Θεότητος Αὐτοῦ. Ἡμεῖς, «ἡ ἀγριέλαιος, ἐνεκεντρίσθημεν εἰς τήν καλλιέλαιον καί ἐγενόμεθα κοινωνοὶ τῆς πίότητος τῆς ρίζης αὐτῆς (Ρωμ. 11, 17&24). Παύσαντες τήν ζήτησιν τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ ἀνθρώπινου λόγου μόνον, ἀπεδέχθημεν τόν Μονογενῆ Υἱόν τοῦ Θεοῦ ὡς τόν

σεσαρκωμένον Λόγον τῆς ζωῆς. Ὁ «κόκκος τοῦ σίτου» (Ἰω. 12, 24) τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, «πεσών εἰς τὴν γῆν ἀπέθανε (Ἰω.12, 24), ἦτοι ἠρνήθη τὴν αὐτοδυναμίαν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἀνεενώθη καὶ ἀνεγεννήθη καὶ «ἤνεγκε καρπὸν πολὺν (Ἰω. 12, 24) καὶ οὕτως, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, «ὅτε Ἕλληνές τινες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων, ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ ἐζήτησαν νὰ ἴδουν Αὐτόν»(Ἰω. 12, 20-22), «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω.12, 23).

Ποῖος εἶναι ὁ καρπὸς οὗτος καὶ ποία ἡ δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Τό γεγονός ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ ἐκ Σιών καὶ ἡμεῖς τὰ ἔθνη, ἐλθόντα, «ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ νότου» (Λουκ. 13, 29), ἠσπάσθημεν αὐτό. Εἰς δὲ τὴν γῆν τῆς φανερώσεως Αὐτοῦ, τὴν γῆν τὴν Ἁγίαν, ἐπήξαμεν θυσιαστήρια, ὡς τοῦτο τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως, «τοῦ ἀγίου σκηνώματος τῆς δόξης Αὐτοῦ, ἡ κάτω ὠραιότης τοῦ ὁποῦοι συναποδεικνύεται ἐφάμιλλος τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἄνω στερεώματος (Ἀπολυτ. Ἐγκαινίων 13^{ος} Σεπτ.), ὡς τὸ ἱερόν Κουβούκλιον τοῦτο, τὸ «κτῆμα καὶ ἀφιέρωμα τῷ Χριστῷ τῶν Ὀρθοδόξων Ρωμαίων τοῦ 1810». Τό γεγονός ἐπίσης ὅτι ἡμεῖς, οἱ ἐπικληθέντες Ρωμαῖοι Ὀρθόδοξοι, ἐγενόμεθα πολισταί τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας καὶ τοῦ Ἰορδάνου μέ μοναστικὰς κοινοβιακὰς ἀκτῆμονας Ἀδελφότητας, ὧν πρότυπον ἡ τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου μέγαρι τῆς σήμερον, ὁάσεις καὶ ἐστίας πνευματικὰς, φυτῶρια εἰρήνης καὶ κατακοσμήσεως τῶν ἡθῶν τῶν ἀνθρώπων, τῶν μοναχῶν, τῶν ἰθαγενῶν κατοίκων τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τῶν ἑκατομμυρίων προσκυνητῶν, τῶν καταφθανόντων καθ'ἐκάστην εἰς τὰς πύλας Σιών τῆς Ἁγίας.

Δόξαν Χριστοῦ σεμνοπρεῶς φανερῶνει καὶ ἡ πολυεθνικὴ καὶ πολυπολιτισμικὴ μέν, ἐνοειδὴς καὶ ὁμόφωνος τὴν πίστιν δέ, Ρωμαιορθόδοξος ὁμήγυρις ἡμῶν, ἄδουσα, ὡς ἄλλος Ἰωσήφ εὐσχήμων βουλευτῆς, ἐπιταφίους ὕμνους, ὕμνους χαρμολύπης εἰς τὴν θεόσωμον ταφὴν καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀφυπνώσαντος καὶ τριημέρου ἀναστησομένου πρὸς ἀνάκλησιν τῆς φθορᾶς τοῦ ἡμετέρου γένους καὶ μετάβασιν πρὸς ζωὴν αἰώνιαν.

Ἀπὸ τούτου τοῦ ζωοδόχου μνημείου, ἐν ᾧ ἐνειλημένος σινδόνι κατατέθεται ὡς θνητός ὁ ἀθάνατος καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς σεμνῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς τῶν Ὀρθοδόξων, ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, εὐπλοοῦσα καὶ εὐθυδρομοῦσα ὑπὸ τὴν συνετὴν καὶ θεοφιλῆ ποιμαντορίαν τοῦ καὶ προεξάρχοντος τῆς πανηγύρεως ταύτης Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεοφίλου Γ', διαβιβάζει τὰς θεοφιλεῖς εὐχὰς καὶ προσευχὰς Αὐτοῦ πρὸς πάντα ὑμᾶς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς ὑπὲρ ὑγιείας ὑμῶν, εἰρήνης, προκοπῆς, προόδου καὶ σωτηρίας. Γένοιτο.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_4_placeholder

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 12^{ον} /25^{ον} Μαρτίου 2010 καὶ ὥραν 10.30' π.μ., ἐτελέσθη Δοξολογία

εις τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἐπί τῆ Ἐθνικῆ ἑορτῆ τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμμετεχόντων ἐνδεδυμένων τῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου. Ἐκεῖ καί ἀνεπέμφθη εὐχαριστία τῷ Παναγάθῳ Θεῷ διά τήν ἐλευθερίαν, ἣν ἐχαρίσατο τῷ γένει ἡμῶν ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας καί ἐτελέσθη δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, τῶν συντελεσάντων ἀνθρωπίνως εἰς τήν ἐλευθερίαν ταύτην.

Μετά τό τέλος τῆς Δοξολογίας ἐγένετο ἐπίσημος ἄνοδος τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἔνθα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τούς ἑορταστάς ὡς ἑξῆς:

(Βλ. [ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον: https://jerusalem-patriarchate.info/2010/03/25/1113/](https://jerusalem-patriarchate.info/2010/03/25/1113/)).

Ἦκολούθησεν ἡ προσφώνησις τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καί ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μηνύματος τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Καρόλου Παπούλια πρὸς τόν ἀπόδημον Ἑλληνισμόν ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Αθήνα, 25 Μαρτίου 2010».

«Ἡ επέτειος τῆς 25^{ης} Μαρτίου ἔχει πάντα γιὰ τὸν ελληνισμό ἕναν ιδιαίτερο συμβολισμό.»

Σήμερα, ἡ εθνικὴ ανεξαρτησία εἶναι εξασφαλισμένη. Εἶναι, ὅμως, ὑπαρκτὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ὁμοψυχίας, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ συλλογικοῦ οράματος.

Ἐχομε μπροστά μας ἀνοιχτά εθνικὰ θέματα, οικονομικὲς καὶ κοινωνικὲς προκλήσεις, ἕνα σύνθετο καὶ ευμετάβλητο περιβάλλον ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπουσιάζουν οἱ σταθεροὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία περνᾷ δύσκολες μέρες καὶ καλεῖται νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ἱστορικὴ μετάβαση. Δὲν εἶναι εὐκόλο οὔτε ἀνώδυνο. Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖο. Εἶναι ἐπίσης δυνατό, ἀν ἀλλάξουν νοοτροπίες, ἀντιλήψεις καὶ διαχρονικὲς παθογένειες, εἰάν ἐξυγιανθεῖ ἡ λειτουργία τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους καὶ ἐνωθῶν οἱ δημιουργικὲς δυνάμεις τῆς πατρίδας μας γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν ἕνα ἱστορικὸ χρέος ἀπέναντι στὶς ἐπόμενες γενιές.

Επέτειοι ὅπως ἡ σημερινὴ ἐνισχύουν τὴν εθνικὴ αυτοπεποίθησιν με τὴν ἀνάκλησιν τῆς μνήμης ἐνὸς σπουδαίου παρελθόντος. Ἐχομε κάθε λόγο νὰ εἴμαστε περήφανοι γιὰ τὴν κληρονομιά μας καὶ τὴν εὐθύνη νὰ προσπαθήσουμε, ὥστε νὰ εἶναι περήφανα καὶ τὰ δικά μας παιδιὰ γιὰ αὐτὸ ποὺ τοὺς κληροδοτήσαμε.

Με τὶς σκέψεις αὐτὲς εὐχομαι σὲ ὅλους σας καὶ τὸν καθένα ξεχωριστὰ, υγείαν, εὐτυχίαν καὶ προκοπή».

Ἦκολούθησε ἀπαγγελία πατριωτικῶν ποιημάτων ὑπὸ τῶν ἀραβοφώνων μαθητῶν τοῦ σχολείου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος, συνοδεῖα Ἀρχιερέων καί Ἱερέων

τοῦ Πατριαρχείου, μοναχῶν, μοναζουσῶν καί μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, μετέβησαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Σχολήν τῆς Σιών διά τόν ἑορτάσμόν τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου. Ἐκεῖ οἱ μαθηταί τῆς Σχολῆς, μέ τήν βοήθειαν τοῦ καθηγητοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Χαραλάμπους Βακάκη καί τῆς καθηγητρίας φιλόλογου κ. Αἰκατερίνης Κοκοτοῦ ἐπαρουσίασαν δῖωρον ἐπιτυχέστατον ἀφιέρωμα εἰς τήν ἐθνικήν ἐπέτειον μέ πατριωτικά ἄσματα, τό χρονικόν τῆς ἐποποιίας καί θεατρικά δρώμενα.

Μετά τό τέλος τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος συνεχάρη τούς συντελεστάς τῆς ἑορτῆς καί ἐτόνισε ὅτι ἡ συγκεκριμένη παρουσίασις ἦτο λίαν καλῶς ἐπιμελημένη καί εἰσήγαγε τούς θεατάς εἰς τό κλίμα καί τό νόημα τῆς ἑορτῆς τῆς 25^{ης} Μαρτίου. Εἰς τήν σύντομον προσφώνησιν Αὐτοῦ πρός τό τέλος τῆς τελετῆς πρός τιμήν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ὁ Μακαριώτατος εἶπεν:

«Ἡ 25^η Μαρτίου εἶναι ἡμέρα μνήμης ἱερᾶς καί πανηγύρεως χαρᾶς. Εἶναι ἡμέρα φυσικῆς καί πνευματικῆς παλιγεννεσίας τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καί τοῦ γένους τῆς Ρωμηοσύνης.

Ἡ διά θυσιῶν αἵματος καί ποικίλων ἀντιξοοτήτων ἀνάκτησις τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καί ἐλευθερίας ἀπετέλεσε σταθμόν καθοριστικόν διά τήν συμβολήν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς ἑλληνορθοδόξου χριστιανικῆς παραδόσεως εἰς τήν πνευματικήν καί πολιτιστικήν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος γενικώτερον καί τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης καί τῶν Βαλκανίων εἰδικώτερον.

Ἡ ἐξέγερσις κατά τῆς δουλείας τοῦ κατακτητοῦ ἦτο ἐξέγερσις κατά τῶν δυνάμεων τῆς καταπατήσεως τοῦ ἀναφαιρέτου δικαιώματος τῆς ἀτομικῆς καί συλλογικῆς ἢ ἐθνικῆς ἐλευθερίας καί ἀνεξαρτησίας. Αὐτό ἀκριβῶς ἀπέδειξε ἡ ἐθνεγεργία τοῦ 1821. Εἰς τό σημεῖον αὐτό δέν πρέπει νά παραθεωρῆται ἡ ἀναντίρρητος καί ἀναμφισβήτητος συμβολή τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς. Μεταξύ αὐτῶν βεβαίως καί τό ἡμέτερον παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἡ σεμνή τελετή, τήν ὁποίαν παρηκολουθήσαμεν μᾶς μετέφερε μέ τρόπον ἀνάγλυφον εἰς τήν ἐποχήν τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου τῆς δουλείας, ἀλλά ταυτοχρόνως καί εἰς τήν χαράν τοῦ ἱεροῦ δώρου τῆς ἐλευθερίας.

Ἐκφράζομεν τά θερμά συγχαρητήρια ἡμῶν εἰς τόν Σχολάρχην, Ὀσιολογιώτατον Μοναχόν π. Φώτιον, τούς καθηγητάς καί τούς μαθητάς.

Εὐχαριστοῦμεν καί ὄλους ὄσους, μέ τήν παρουσίαν σας τιμήσατε τήν σεμνήν αὐτήν ἑορτήν τῆς Ἐθνικῆς Παλιγεννεσίας.

Ἐτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_5_placeholder